

Hetven lettem

(Novellák)

Írta:

Végh Miki

e-mail: vmikusz@gmail.com

TARTALOM

Anyuka és Anci

Zsófi

Esküvő

Csikós Barbara

Hetven lettem

Anyuka és Anci

„Feladó: Kerekes Anna
Címzett: Dr. Leszler Dénes
Tárgy: Kérés

Tisztelt Doktor úr!

Ne haragudjon, hogy ismeretlenül bátorkodom zavarni, bár valószínű, hallott már a személyemről, ahogy én is közvetve ismerem magát. Anyukám, Anna néninek a kolléganője. Anna néni mondta, hogy tavaly vagy tavalyelőtt hoztak Franciaországból egy tájjellegű receptkönyvet, amit ön lefordított magyarra. Ha nagyon szépen megkérem, elküldené nekem? Az az igazság, nem vagyok konyhatündér, éppen ezért arra törekszem, hogy legalább különleges ételeket párat el tudjak készíteni. Magam úgy ítélem, a töltött káposzta ráér azután is. Elnézését kérem a zavarásért! Anna néni bátorított, hogy nyugodtan keressem fel magát e-mailben.

Kerekes Anna (Anci)”

„Feladó: Dr. Leszler Dénes
Címzett: Kerekes Anna
Tárgy: Re: Kérés

Szia kedves Anci!

Mivel leveledben kis híján bácsinak tituláltál, ezért bátorkodom megszegni az illetet, és bár te vagy a hölgy, mégis én javaslom a továbbiakban a tegeződést. Ráadásul nem nagy kor-különbség köztünk az a 15 év. Sokat hallottam rólad anyukámtól, ezért tudom, hogy 24 éves közgazdász vagy, mint anyukám. Természetesen elküldöm neked a recepteket. Cserében várom beszámolóidat a sikereidről! Megjegyzem, én mostanában próbálgatom magamat a konyhában, ezzel is kímélve az anyukámat. Sikereim nincsenek, viszont gyűlnek a kudarcok.

Kézcsókom Ancika, és szeretném, ha számodra Dénes vagy Dini lennék.”

*

Nem szeretném, ha tudnád, Ancika, milyen nehéz volt leírnom ezt a pár sort. Minden mondatomba belefoglaltatik, ha burkoltan is, a személye. Talán Anci nem is tudja, hogy Márta (az ő anyukája) és az enyém, csak voltak kolléganők. Közbeszólt a kegyetlen sors, a rák. Immár közel egy éve annak, hogy zuhanyozás közben csomókat talált a bal mellében. Annyira megijedt, hogy engem kért meg, vigyem be az onkológiára, mert ilyen idegállapotban képtelen lenne autót vezetni. Azóta azon gondolkodom, mi van, ha nem találja meg a csomókat? Hiszen jól érezte magát. Mondhatnám, majd kicsattant az egészségtől az én szép és okos anyukám. Dehát megállapították a műszerek, rosszindulatú sejtek burjánzásáról van szó. Következett a műtét, na meg a sugárkezelés. Részben megfosztották a nőiességétől, másrészt kihullott a haja, amit parókával tud kompenzálni. Bár lekopogom, ismét dolgoznak a hajhagymák, mert egész szépen alakul az összkép. De hiába, mert lelkileg tönkretette a műtét. Ha felöltözik, senki nem veszi észre rajta, hogy a bal mellétől megfosztották.

- Tessék, bejöhetsz anyukám, nem dolgozom, helyette elmélkedek!

- Dinike, nem tetszel nekem.

- Néha nem tudom magamban tartani a fájdalmamat, pedig pont előtted kéne erősnek lennem.

- Mi történt, hogy a magányodban elszontyolodtál?

- Mártának a lánya írt egy e-mailt, amiben kéri a francia recepteket tőlem.
 - Dinikém, Anci nagyon aranyos kislány. Meghazudtolja a korosztályát. Tisztelettudó, okos és nem utolsó sorban szép. Ami a nőknél ritkán van együtt.
 - Ehhez nem sokat tudok hozzászólni, csupán annyit, hogy te is a kivételek közé tartozol, mint nő. Náladnál szebbet elképzelni nem tudtam soha a 39 évem alatt. Az okosságodat csak részben vagyok képes értékelni, hiszen jogász vagyok, nem közgazdász.
 - Jólesik amit mondasz, talán igaz is volt még tavalyelőtt. Ám mostanság az anyád egy hullajelölt.
 - Anyukám, senkinek nem kell tudni, hogy műtéten estél át. Úgy tűnik, meggyógyultál.
 - Magad is bizonytalanul fogalmazol kisfiam. „Úgy tűnik.” Emlékszel, Franciaországban milyen jókat fürödtünk az óceánban! Na, ennek vége örökre. Nem mondtam még, utána-jártam, úgy néz ki, egy-két hónapon belül rokkantnyugdíjas lesz ez a csodálatosan szép anyád. Legalább lelkileg annyiban megnyugszom, hogy nem a te pénzedből kell élnem.
 - Képzeld el, 39 éves koromra tapasztalnom kell, hogy romlik a hallásom, vagy legalábbis szelektív lett. A butaságaidat nem vagyok képes meghallani. Ami pedig a külalakodat illeti, akkor is az én imádott anyukám lennél, ha a Földön a legcsúnyábbnak látna mindenki. Nem az esztétikumod miatt szeretlek. Nincs az a pénz, amit sajnálni tudnék tőled, főleg, ha az egészségedről van szó.
 - Dinike, azt javaslom, személyesen add át Ancinak a recepteket!
 - Tudod, a te szavaid, intelmeid számomra cáfolhatatlanok. Megnézem magamnak ezt a lányt. Eddig soha nem zavart téged, hogy nem keresem a hölgyek társaságát. Most pedig két percen belül másodszor hívod fel a figyelmemet Ancira.
 - Az mindenképpen igaz, egy ilyen férfinak, mint te vagy, nem az anyja szoknyáján van a helye. Elképzelésemben előfordultak lányok eddig is, de olyat, mint Anci, egyet sem tudtam volna jó szívvel ajánlani neked. Őt ismerem karonülös kora óta. Nem beszélve arról, hogy a női ideálad. Hosszú, szőke, hullámos haja van és kék szemei.
 - Anyukám, egyetlen apróságról feledkezel el. Ha neked barna hajad és barna szemeid lennének, az lenne a női ideálad. Lefordítva köznapi nyelvre, a női ideált te testesíted meg. Kicsi az esély rá, hogy valaha társkeresésre adom a fejemet, ám ha mégis, az a hölgy rád fog hasonlítani.
 - Még nem volt férfi az életében.
 - Jelzem, én sem dicsekedhetek nőkkel. Szeretnék lebeszélni arról, hogy pályát változtassál. Nyugdíjas leszel, de kerítőnő ne legyél! Nem állna jól neked.
 - Dinike, lehet, hogy nem vagyok belőled naprakész? Ugyanis, tudomásom szerint te éppen olyan ártatlan vagy, mint az a 24 éves kislány.
 - Mindenkinek legekben beszélek rólad. Az én anyukám a világon a legszebb. Nem én tehetek róla, hogy nem jött eddig szembe velem a hasonmásod.
 - Pedig ő az. Ezt nem én mondom, hanem az anyukája.
 - Márta azt mondja, hogy a lánya rád hasonlít? Anyukám, te hűséges voltál az apuhoz. Elképzelni nem tudom, hogy te meg Anci apukája. Biztos, hogy a gyereket nem a gólya hozza? Nem érdekelnek a csajok. Megvagyunk mi kettesben.
- Azt láttam, hogy eltorzult az arca, és kisietett a szobából. Ismerem, tudom, ilyenkor mindig kisírja magát. Szeretném hinni, hogy a műtét után gyógyulófélben van, de sajnos nem hiszem.

Ráadásul nehéz szemtől szembe hazudnom. Az én drága jó, imádott édesanyám halálos beteg, még akkor is, ha ez külsőleg nem látszik rajta, amikor elmegyünk valahová. Miért ilyen igazságtalan ez az élet? Tudomásom szerint soha senkinek nem vétett. Anyám melegszívű, jámbor lélek. Osztályvezető volt, de soha nem élt vissza a hatalmával. Nekem pedig a mai napig lesi a gondolataimat. Legfeljebb mostanság én próbálom bontogatni a szárnyaimat, hogy minél kevesebb teher rakódjon rá. Háttha a kímélettel meghosszabbítom az életét. Testileg és lelkileg egyaránt tönkremegy.

*

- Tessék, Leszler ügyvédi iroda!

- Üdvözlöm, én Kerekes Anna vagyok. Leszler doktor urat keresem!

- Kisasszony, örömmel jelenthetem, célba ért. Szia Ancika, Dénes vagyok.

- Köszönöm a recepteket. Azért nem e-mailben köszöntem meg, mert érdekel, hogy van Anna néni.

- Szerinte vagy én szerintem? Különben sajnos mindegy. Azt hiszem, Leszleréknél kitört a pánik. Anyám a műtét után látszólag jól van, de sajnos én tudom a főorvostól, hogy gyógyíthatatlan nála a rák. Kérlek, nem szeretném, ha visszahallaná. Momentán tünetmentesnek néz ki, de csupán idő kérdése. Ehhez társul, hogy képtelen vagyok magamon uralkodni. Tudod, Ancika, nekem senkim nincs az édesanyámon kívül. Számomra ő jelenti az életet, és ha ez az élet megszűnik, vele szűnök én is. Ezt persze ő nem tudja.

- Mit mondhatok én, a tapasztalatlan 24 éves fruska, aki korban már nem gyerek, ám élettapasztalata a nullával egyenlő? Talán társaságba kéne járnod.

- Nekem a társaság az anyukám. Bejártuk Európát, és még az Egyesült Államokban is voltunk három éve. Nem panaszkodhatok, fut a szekér, jól keresek, de minimális a megtakarított pénzem, mert mindet arra áldoztam, hogy neki széppé tegyem az életét. Talán nem tudod, édesapám akkor lett öngyilkos, amikor befejeztem az egyetemem.

- Ezt nem tudtam. Mi lenne, ha találkoznánk? Úgy mégis csak más elbeszélgetni, mint telefonon.

- Ancika, nincsenek külön szabadidős programjaim az anyám nélkül. Régen sem nagyon voltak, mostanság pedig szüksége van a társaságomra. Ha tehetem, mindig mellette vagyok. Beszélgethetünk, de csak úgy, ha feljössz hozzánk.

- Rendben. Háttha tudok azzal segíteni, hogy kibeszéled magadból a feszültséget, és legalább Anna nénnel is találkozom. Régen láttam őt.

- Elmeséltem neki, hogy volt levélváltásunk, és agyon dicsért téged. Ha ma 18 óra után el tudsz jönni hozzánk, az megfelelne. Ne féljél, nem kell sötétben hazabotorkálnod, haza-viszünk kocsival.

- Látod, azt nem bánom. Akkor 18 órakor nálatok, szia Dini!

Azon ritka alkalom történt tegnap velem, amikor gyakorlatban nem fogadtam meg anyukám tanácsát. Jobbnak láttam e-mailben elküldeni a recepteket, pedig ő a lelkemre kötötte, hogy személyesen adjam át Ancinak.

*

Anyukám úgy megörült Anci látogatásának, hogy egyetlen percig nem maradtunk kettesben, márpedig az apu-témát anyuka előtt nem lehet tárgyalni. Sajnos már tudom, ő az elvesztésének fájdalmát sírba viszi magával. Anci ittléte alatt többször átvonultam a szobámba, mert

tapasztaltam, hogy jót teszek vele, ha kettesben hagyom őket. Anci tényleg szép lány. Középmagas, abszolút arányos testalkattal. Csodálatos, hosszú, göndör, szőke haja van, a szeme egyenesen varázslatos. Tekintetével szuggerálja az embert. Fiatal kora ellenére kulturáltan, mondhatnám, konzervatívan öltözködik. Az egész lányról sugárzik az ápoltság. Ahogy pedig anyukámmal társalgott, mintha anya és lánya beszélgetnének. Anyukámban mindig szerettem a szelídséget. Soha nem harsogott, de mindig figyelni kellett a mondanivalójára. Utálom magamat, hogy múlt időben beszélek róla, pedig él, és akarom, hogy ez sokáig kitartsen. Azt ugyanis nem jósolták meg az orvosok, hogy mennyi van neki hátra. Egész szépen kinőtt a haja is. Abszolút nem tűnik betegnek, ha felöltözik, kisminkeli magát.

*

„Feladó: Kerekes Anna
Címzett: Dr. Leszler Dénes
Tárgy: Érdeklődés.

Szia Dini!

Nem tudom, mi van a telefonoddal, állandóan foglaltat jelez. Mint tudod, tanfolyamon vagyok két héten keresztül. Az e-mailt a telefonomban vagyok kénytelen pötyögni, mert nem hoztam laptopot. Olvasni azonban tudok rajta. Ezért kérek, írd megatokról, főleg Annáról. Borzasztó még leírnom is így a nevét, de amikor nálatok voltam, ennek már három hónapja, kikérte magának, hogy néni. Furcsa, de nem azzal érvelt, hogy nem érzi magát idősnek, hanem hogy engem családtagnak tart. Ezt azóta sem értem, de vita nélkül fogadtam el, hogy attól kezdve nem Anna néni. 24 évig az volt, bár túlzok, hiszen kétéves koromban kezdtem beszélni, tehát a 24, az csupán 22. Kérek, írd róla, hogy érzi magát, mert sajnos én is láttam rajta, romlott az állapota.

Várom a válaszodat: Anci”

„Feladó: Dr. Leszler Dénes
Címzett: Kerekes Anna
Tárgy: Re: érdeklődés

Szia Ancika!

Jó lenne egy ilyen fiatal teremtéssel viccelődnöm, de az én életemben ez már nem fordulhat elő. Anyukám másik mellében is találtak csomókat. Úgy döntöttek az orvosok, hogy ismét műteni kell. Remeg a kezem, ahogy írom a betűket. Ott tartok, hogy a munkámra sem tudok odafigyelni. Neked, mint barátnak elárulhatom, abszolút hidegen hagynak az ügyfeleim. Nem érdekelnek a hülye válaszok meg a vagyoni megkeresések. Van nekem elég bajom nélkülük is. Éppen olyan beadványt olvasok, hogy egy nő vagyoni pert akar indítani a volt férje ellen, mert úgy érzi, a kocsi együtt vették, amit a volt férj birtokol. Nevetséges. Érhet egy embert nagyobb veszteség annál, hogy elveszti a szeretett édesanyját? Félek, eljutok odáig, hogy ideiglenesen bezárom az irodát. Csak hát akkor itt a velejáró gond, ha nincs munka, nincs pénz. Márpedig az orvosok sokba kerülnek, és én boldogan fizetek bármennyit az anyám életéért. Bocsássál meg, be kell fejeznem, mert képtelen vagyok írni. Könnybe lábad a szemem, és nem látom a monitort. Remélem, ha hazajössz onnan a nyugati határszélről, mielőbb meglátogatod Leszleréket! Furcsa, de magam is úgy érzem, családtag lettél nálunk.

Dénes”

*

- Anyukám, mit keresel itt a spájzban, mikor mindjárt indulnunk kell az onkológiára?
- Dinikém, elbúcsúzom az otthonomtól.
- Ezt nem mondod komolyan! Megműtenek, és hazajössz. Naponta foglak bevinni sugárkezelésre. Tudod jól, azt akarták, hogy az idő alatt feküdjél benn, de nem egyeztem bele. Te itthon érzed jól magadat.
- Kisfiam, én már sehol nem érzem jól magamat. Csupán itthon annyival jobb, hogy velem vagy.

Erősnek kéne lennem, de vele kapcsolatban soha nem tudtam. Nem voltam rossz gyerek, de néha megpróbáltam áthágni a határokat. Ha időben közöltem anyukával az elképzelésemet, és ő nem értett egyet velem, azonnal revideáltam. Olyannyira, hogy attól a pillanattól nem csak engedelmesen visszavontam agaraimat, de tudtam, anyukának igaza van. Megjegyzem, így lettem jogász, majd ügyvéd is. Eldöntötte a középiskolás éveim alatt, nekem jogra kell mennem, mert ahhoz van affinitásom, és tovább ez nem volt kérdés, miközben nagyon száraznak, néha elviselhetetlennek éreztem egyetemi tanulmányaimat. Emlékszem, amikor a doktorrá avatásomra mentünk. Anyuka dolgozott délelőtt, és csak az utolsó pillanatban tudott hazarohanni. Meglátta a fiacskáját az ünnepi öltözkéiben. Közölte, gyakorlatilag semmi nem tetszik rajtam neki. Igaz, volt még tíz percem, hogy átöltözzek, de fel sem vetődött bennem a győzködés. Ehhez persze hozzátartozik, ahogy már említettem, anyukám nem szokott parancsolni. Még csak a hangját sem emeli meg soha. Halkan, de érthetően alkot véleményt, ami 40 éves koromra is szent nekem. Bevittem a kórházba. Segítettem elrendezni mindent a szobájában, majd jöttem volna haza. Beültem az autóba, és sírógörcsöt kaptam. Bőgtem, mint egy taknyos kölyök. Igaz, ez - amióta anyuka beteg - nem ritka nálam, hogy elsírom magamat, ami azelőtt elképzelhetetlen volt, hiszen milyen férfi az, aki sír? Ültem az autóban, potyogtak a könnyeim. Csapkodtam a műszerfalat, miközben hangosan mondtam: anyukám, nem hagyatsz magamra! Neked élned kell! Miután sikerült úrrá lennem az érzelmeimen, lassan jöttem haza. Az irodába nem mentem be, mert fölöslegesnek éreztem. Itthon aztán belenéztem a tükörbe. Önző voltam, mert csupán arra gondoltam, milyen rossz lesz nélküle élnem. Pedig Isten lássa lelkemet, ha az élete azon múlna, hogy soha többé nem találkozhatok vele, annak tudatában, hogy makk egészséges és száz évig fog élni, nem sokat töprengenék. Lemondanék az anyám szeretetéről az életéért.

*

Anci minden nap bejött látogatni a kórházba, egyszer még Mártát is magával hozta. Érdekes ez a lány, mindig tudta, hányra megyek be anyukához, ő tudatosan fél órával később érkezett, és nem titkolta az okát. Hagyott időt, hogy kettesben megbeszélhessük, ami rá nem tartozik. Mindig hazavittem őt, akkor is, amikor az anyukájával voltak látogatni. Egyik este megkért:

- Dini, tudsz rám fél órát szánni?
- Nem tudom, mire kell, de teljesítve.
- Álljál valahol félre, és mesélj apukádról!
- Ne haragudj, jó fél éve vagyok adósod a témában. Előbb ígéretet teszel, anyukámnak nem kotyogsz ki semmit!
- Biztos lehetsz benne, fogadalom nélkül is betartom. Minden kimondott szót meggondolok Anna előtt. Sajnos már én is látom...
- Ezt hagyjuk, Ancika! Apám bányamérnök volt. Méghozzá kiváló szakember. Képzeld el magad előtt egy doktorált bányamérnököt!
- A Leszler családot ismerve, nem lesz nehéz. Anna fűzi az agyamat, hogy üljek be az iskolapadba, és közgazdász doktorrá képeztessem ki magamat. Azt mondja nem ördögös.

- Anyuka negyven éves elmúlt, amikor doktorált. Így érezte méltónak magát apukához.
- Mi volt a gond náluk?
- Talán ha apukámnak olyan munkaköre lett volna, hogy naponta landol itthon anyuka szoknyáján, akkor szerintem semmi. Ám ő sokat járt vidékre több napra. Olyankor a társaság kedvéért - majd később már megszokásból - a pohár fenekére néztek. Itthon egyébként soha nem ivott. Nálunk a lakásban az alkoholt nagyítóval kellett mindig is keresni. Ez apukámat cseppet sem zavarta. Az alkohol következménye a mámor, a mámor következménye pedig állítólag egy egészséges férfinél a nő.
- Dini, ezt tudod vagy hiszed?
- Hiszem, hogy egészséges vagyok, és tudom, nem ismerem a mámort. Apuka okos volt, szép volt, nő pedig mindig akadt.
- Láttam az esküvői képüket. Mivel ő már nem él, csak neked lehet mondani, apukádat le se tagadhatnád.
- Ancika, ne udvarolj, mert kifutunk a fél órából!
- Tényközlés volt, ügyvéd úr.
- Maradjunk annyiban, külsőleg a fia vagyok, de itt belül a szívemben megtagadom az apámat.
- Anna mit szólt ezekhez a kicsapongásokhoz?
- Anyuka csak a búcsúlevélből tudta meg. Ezzel szemben itt ül melletted, aki tudott róla, és nem mondtam el az anyámnak, mert boldognak láttam őt.
- Apukád elmondta neked a nőügyeit?
- Utolsó éves egyetemista voltam az alapképzésben, tehát 22 éves. A véletlen úgy hozta, hogy ő éppen Nyíregyházán tartózkodott kiküldetésben, nekem pedig oda kellett utaznom egy lányhoz, aki évfolyamtársam volt Pesten.
- Új oldaladról ismerlek meg, Dini. Képes voltál egy lányért 300 kilométert utazni?
- Számomra mindegy volt a neve. Sőt, nem is találkoztunk, mert az anyagokat a szüleinek adtam oda. Az egyik tanársegéd kért meg, aki udvarolt a lánynak, hogy megtehetném ezt a baráti szívességet. Ugyanis említettem a tanár úrnak, hogy apukám Nyíregyházán parkol. Megkért, pár dossziét meg jegyzetet vigyek le a csajnak. Ugyanis otthon feküdt betegen, ezért nem volt Pesten a koleszban.
- Leszler Dénes pedig felcsapott postásnak, és leutaztatta a tanár úr szerelmes levelét.
- Mit tagadjam, alighanem így volt, a jegyzetek csupán kamuk.
- Szegény lány olyan beteg volt, hogy nem találta otthon.
- Fogalmam nincs, mi az igazság. Az anyukája azt mondta, én pedig elhittem. Ennyire érdekelt a lány személye.
- Anna szerint általános tulajdonságod. Átnézel a lányok feje felett, és ez nem csak képletesen igaz, tekintettel a közel két méteredre.
- Ancika, anyukám sem mondhat mást, vannak és voltak számomra szimpatikus lányok, ahogy fiúk is, de a szimpátia nem azonos a szerelemmel. Te például határozottan szimpatikus vagy nekem.
- Eddig éreztem, most már tudom.

- Felkerestem az apámat, mert itt Pesten, a munkahelyén megmondták, hol találom meg. Nyíregyháza külterületén egy előkelő villa. Bebocsátást kaptam a tulajdonostól, és másodpercek múlva kopogtam a szoba, vagy inkább lakosztály, ajtaján. Nehezen, de kinyílt az ajtó. Az én intelligens apukám egy szál alsónadrágban feszített velem szemben, és a távolban láttam egy nő sziluettjét, aki éppen azon foglalatoskodott, hogy bebújjon a paplan alá.

- Úristen, mi történt?

- Elborult az agyam. Megjelent előttem a hűséges, gyönyörű anyám. Igenis, az én anyám volt a legszebb nő a világon. Ha mégsem, akkor a hasonló szépségekkel nem sikerült találkoznom. Apuka ráérezett a drámai pillanatra. Szó nélkül hátrált az ágy felé, és a következő pillanatban hatalmas pofont kapott tőlem. Az ágy mellé esett. Megmarkoltam a nőnek a haját, úgy ráncigáltam ki a paplan alól. Halkan, a fülébe súgva közöltem vele, szedje össze a holmijait, mert ha két percen belül nem húz el innen, kitaposom a belét.

- Dini, ez te vagy?

- Ez én, de az biztos, hogy nem én voltam. Megjegyzem, az anyámért ma is tűzbe mennék, gondolkodás nélkül. Ancika, nekem ő az életem. Megszült közel negyven éve, de még mindig érzem a köldökzsinórt köztünk. Belőle lélegzem, és ha meghal, követni fogom őt. Addig megpróbálok reménykedni.

Szegény Anci! Mit érezhetett magában, amikor ez a nagy melák elővette a zsebkendőjét, hogy arcát beletemesse. Arra emlékszem, hogy anyáskodva simogatta a hajamat és vigasztalt. Szerencsére rövid ideig tartott a zárlat, utána bocsánatot kértem tőle.

- Ha megnyugodtál, kérlek, vigyél haza! Nem akarok sebeket felszakítani, sem nálad, sem Annánál. Segíteni szeretnék mindkettőtöknek, csak egyre inkább úgy érzem, hiú ábránd.

Magam is úgy gondoltam, anyuka fekszik a betegágyon műtét után, hiszen levették a másik mellét, mi pedig sztorizgatunk, ennek nincs itt az ideje.

*

Nagyon rossz állapotban került haza. Ettől kezdve hazugságnak éreztem azt kimondani, hogy nincs veszve minden remény. Mondtam, de mit mondhattam volna mást? Tudatosan nem temethettem az életemet, a mindenemet. Biztos, hogy az ilyen erős kötődés a fiú részéről egy anyához egészségtelennek mondható. De mit mondhattam én arról a személyről, aki negyven évig a gondolataimat is leste. Nekem ő volt a barátom, a testvérem és - remélem, nem félreérthető - a szerelmem is. Plátói szerelem, de akkor is az. Míg mások a párjukkal osztják meg szabadidejüket, nekem az jelentett boldogságot, hogy anyámat mindenhova vittem magammal, és bizony, büszke voltam rá olyankor, amikor a szerelmemnek hitték. Anci mintha a klónozott mása lenne. Nem értem a dolgot. Taszít és vonz egyszerre, mert az anyámat látom benne. Ő egy boszorkány, mert ilyen hasonlóság nem létezhet különben, csak varázslás által. Naponta vittem anyukámat sugárkezelésre, ahogy azt megígértem neki. Ám ő minden alkalommal próbált tiltakozni, de míg negyven éven keresztül szent volt, amit mondott, ekkor már a saját fejem után mentem. Szemlátomást romlott az állapota. Kihullott minden haja, és egyáltalán minden szőrtüsző elhalt a testén. Itthon nem adott magára. Elmenni pedig kizárólag a kezelésekre volt hajlandó, de akkor sem sminkelt, csak parókát vett fel. Felénél jártunk a kezelésnek, amikor új dolgot tudtam meg:

- Dinikém, nem azért mondom, hogy írassunk ki szemüveget, mert már úgysem segítene, de napról napra homályosabban látok, nem beszélve arról, hogy gyakran tapasztalom, mindent kettőzötten.

- Anyukám, magam is úgy gondolom, míg be nem fejeződik a sugárkezelés, ne foglalkozunk szemészettel. De tudod, abba nem megyek bele, hogy a tornát abbahagyjuk.

- Bizony, kisfiam, mert nagyon fontos, hogy a haldokló anyád a feje fölé tudja emelni a kezeit. Látod, ott tartok, hogy már az sem zavar, hogy a fiam besegít az öltözködésembe, sőt, amit elképzelni nem tudtam, tornáztathatod a kezeimet úgy, hogy egy kis bugyi van csupán rajtam. Miért is ne, ha már külsőleg a férfihez hasonlítok jobban, nem a nembéli társaimhoz.

- Nem tudok erre mit mondani. Nekem akkor is az édesanyám vagy. Ha orvos lennék, nem számítana, hogy férfi vagyok.

- Lehet egy haldokló édesanyának két utolsó óhaja a szeretett fiához?

- Anyukám, nem kérhetsz olyat, amit tőlem telhetően ne teljesítenék azonnal.

- Felejtsük el az onkológiát! Könyörgöm, ne hagyjad, hogy tovább szeleteljenek, mintha hentesáru lennék!

- Édesanyám, jogász vagyok. Nem értek az orvostudományhoz. Lehet, ha teljesítem a vágyadat, azzal írom alá a halálos ítéletedet.

- Kisfiam, ebben az állapotomban nem akarok tovább élni. Könyörgöm, ne engedj szenvedni!

- Két dolgot említettél.

- Szeretnék őszinte választ kapni tőled! Hogy vagytok Ancikával?

- Ha azt mondom, életemben az első igazi barát, akkor megfelel a válaszom neked?

- Nem felel meg. Az a kislány minden szabadidejét nálunk tölti, igaz, főleg velem foglalkozik, de érzem, elsősorban temiattad teszi. Kicsi fiam, szeretnék annak tudatában meghalni, hogy egymásra találtatok. Fentről majd lenézek rátok, és hidd el, boldog leszek, ha láthatom az unokámat.

- Anyukám?! Anci csodálatos teremtés, de pont az zavar benne, ami a legvonzóbb, hogy rád hasonlít. Nem tudom, mi van megírva számunkra, de pótanyukámnak érzem, miközben 15 évvel fiatalabb, mint én.

- Ne legyél buta! Márta mondta nekem, a lánya totál beléd van esve. Dinikém, tedd boldoggá azt az ártatlan kislányt!

- Mártát hetek óta nem látom. Elmaradtak a látogatásai nálunk.

- Ugyan már! Emlékezzél csak, betegségem kezdetén egymásnak adták a kilincset a volt kollégák. Mára csupán az a drága kis teremtés maradt. Még az anyja is telefonon tartja velem a kapcsolatot. Dinikém, nem érzed? Hullaszag vesz körül. Szerencsére képletesen, de ez még rosszabb, mintha takarítással el lehetne hárítani.

Még aznap megbeszéltem Ancival, hogy ő vegye át a teendőimet. Tornáztassa, fürdesse, és minden, ha anyukának úgy szimpatikusabb. Nem kínoztam tovább, az utolsó sugárkezelésen nem vett részt. Anci pedig nem kérette magát. A házban azt hitték, hogy megbolondultam. Átlagban 23 óra magasságában vittem őt naponta haza. Az egyik szomszéd csodálatának hangot is adott:

- Ügyvéd úr, nem értem magát. A fájdalmában osztozunk a házban, de hallania kéne a csámcsogást. Irigylik magától a férfitársaink azt a szép kislányt, akit képes esténként hazavinni, ahelyett, hogy ágyba vinné. Ennyire nem lehet anyukája miatt maga alatt, hogy a biológiai igénye megszűnjön. Jó kondícióban van, amiből feltételezhető, enni-inni szokott.

*

„Feladó: Dr. Leszler Dénes
Címzett: Kerekes Anna
Tárgy: Folytatás

Szia Ancika édes!

Nem szeretném, hogy életünk végéig adós maradjak az apám tragédiájával. Furcsa paradoxonja az életnek, hogy bár minden nap találkozunk, ám arra nem adódik lehetőség, hogy befejezzem az alig elkezdett vallomásomat. Mivel most itt ülök az irodámban, és szusszanásnyi szabadidőm van, ilyenkor gondolataim két irányba indulnak. Nem nehéz kitalálnod, te vagy a másik, aki életem (életünk) része lettél. Ott tartottam a történettel, hogy apám akkori partnerét hajánál fogva kirángattam az ágyból. Megjegyzem, ő volt az első nő, akit életemben meztelenül láttam, de minimális élvezettel sem járt. Még a két percet sem tartotta be, felkapkodta magára a ruháit, és mintha puskából lőtték volna ki, távozott, szó nélkül. Apuka addigra feltápáskodott, megállt előttem lehajtott fejjel, mint a kisgyerek, aki tudja, hogy bűnös. Bocsánatot kért tőlem, és eskü alatt fogadta, többször nem fordul elő, csak anyukának ne szóljak róla, mert ő nem ilyen férjet érdemel maga mellé. Megfogadtam neki, nem szólok, de azóta számtalanszor volt lelkiismeretfurdalásom miatt. Ma már tudom, édesanyám úgy fog meghalni, hogy nem tudja meg, cinkos volt a vétkes férj mellett a szeretett fia. Minden ment tovább a maga útján, ahogy azt megelőzően is. Apuka a következő évnek is vagy egyharmadát kiküldetésben töltötte. Majd egy keddi napon hazaérve, a konyhaasztalon találtam a következő levelet:

„Annácskám, tudom, hiába kérném, hogy ne haragudj rám, mert amit ellened sorozatban vétettem, nem érdemel bocsánatot. Tudnod kell, józanul soha nem lettem volna hűtlen hozzád, de gyenge voltam, és hagytam magamat befolyásolni a barátok által. Úgy fogok meghalni, hogy még utoljára is csak azt tudom mondani, amióta először megláttalak, te voltál az istennőm. Megyek, és végrehajtom józan ésszel a magamra kirótt büntetést. Akasztani való bolond voltam, hogy egy ilyen nőhöz nem tudtam hűséges lenni. Hiszem, megtalálod a magadhoz való társat, hiszen még fiatal vagy és csodálatosan szép.”

Tárcsáztam a rendőrséget. Miután közöltem, hogy az apám valószínű felakasztotta magát az erdőben, magam indultam a keresésére. Ancika, biztos vagyok benne, felsőbb irányítással konstatálhattam a végén, egyetlen tévirányba vezető lépésem nem volt. Vonzott az apám, és negyed óra múlva rátaláltam a fára, aminek egy vastag ágán lógott. Kés nem volt nálam, ezért annak reményében, hátha még él, mert a teste meleg volt, igyekeztem a kötelet kicsomózni. Mire sikerült, odaértek a rendőrök, de már késő volt. Anyuka kiborult. Sokáig azt hittem, megzavarodott. Három hónapig volt betegállományban. A búcsúlevelet pedig szó szerint idéztem, hiszen anyuka féltett kincsei közé tartozik. Mai napig őrzi az emlékét, ezért láthatod naponta az esküvői képüket az ágya felett a falon. Azt szokta mondani, ő a templomban sírig tartó hűséget esküdött az apámnak, és történjen bármi, azt betartja. Zsong a fejem, robbanás közeli állapotban vagyok a sok igazságtalanság hatására, ami ért, és még érni fog. Köszönöm, hogy mellettünk vagy ezekben a krízises hetekben, hónapokban.

Csókolom a kezed: Dini”

„Feladó: Kerekes Anna
Címzett: Dr. Leszler Dénes
Tárgy: Re: Folytatás

Szeretlek mindkettőtöket: Anci”

*

Döntésem után, hogy nem kap több sugárkezelést, rohamosan romlott az állapota, mégsem volt lelkiismeretfurdalásom miatta. Tudtam, ha még tehetek érte valamit, az kizárólag, hogy a hátralévő napjait - esetleg heteit - megkönnyítsem azáltal, hogy mindent úgy teszek, ahogy ő kívánja. Szemlátomást fogyott. Enni nem akart, de Anci áldásos könyörgésére minden este sikerült pár falatot belekönyörögni. Hittük, ennél rosszabb már nem lehet, minthogy a rákos sejtek felemésztik az egészséges testrészeket. Bár utólag úgy gondolom, anyuka esetében ekkor már egészségről beszélni erős túlzás volt. Sajnos két hét múlva komoly fájdalmai lettek, amin itthoni lehetőségeinkkel nem tudtunk segíteni. Mentővel bevittem a klinikára. Természetesen külön szobát kapott, mint magánbeteg. Ettől kezdve naponta drukkoltunk Ancival, hogy látogatáskor tudunk-e vele beszélni vagy sem. A jobb az volt, ha ültünk az ágya mellett, ő pedig aludt. A rosszabb, amikor nem hatott rá kellően a morfium, és bár értelmesen tudtunk kommunikálni, ám irtózatossá fájdalmai voltak. Bentléte második napján kettőnk jelenlétében előadta élete utolsó óhaját:

- Dinikém, nem szeretném, hogy halálom után gondot jelentsek számodra, ezért arra kérek, hamvasztassál el, és a poraimat szórassad be a Dunába!

Annyi erőm volt, hogy elnézést kértem, és mintha toalettre sietnék, kirohantam a szobából. Képtelen voltam magamon uralkodni. Bementem a WC-re. Legalább öt percig bögtém. Rendbe tettem az arcomat a mosdónál. Eldöntöttem, történjen bármi, megpróbálom kívülről szemlélni a dolgokat. Bármit fog mondani, gondolataimban inkább azzal az édes kislánnyal fogok foglalkozni, aki végig ott ült az ágyánál, simogatta a kezét és szóval tartotta.

- Elnézéseket kérem, úgy látszik meghajtott a bekapkodott ebéd. Anyuka, hamvasztatni foglak, de az urnádat hazaviszem. Ott fogsz a szobámban lenni, ha poraidban is, de életem végéig.

- Köszönöm, kisfiam.

Könnycseppek jelentek meg szemei sarkában, amiket Ancika gondosan letörölt. Anyuka pedig elaludt. Ekkor azt hittük, hogy örökre. Ám még mutatta szervezete az életfunkciókat. Dobogott a szíve, lélegzett.

*

Beültünk a kocsiba. Egyenesen arra a helyre kormányoztam az autót, ahol valamikor félreálltunk, hogy Ancikának meséljek az apukámról. Megálltam, kikapcsoltam a motort. Ránéztem. Felém fordult, a karjaim ösztönösen indultak el felé. A körülményekhez képest szorosan átöleltem. Hosszú percekig nem tudtam számat elvenni a szájáról. Életem első csókja, valószínű, hogy neki is. Amikor elengedtem, elkezdett sírni.

- Ancikám, sírni csak nekem és anyukámnak szabad.

- Ezek a boldogság könnyei, nem a bánaté.

- Legyél a feleségem, hiszen társam régen vagy!

- Boldogan mondok igent.

Megsimogattam a haját, majd indítottam az autót, de nem feléjük, hanem hozzánk.

- Ezt tekintsem lányszöktetésnek?

- Hiszem, közös a szándékunk.

- Nem bánom. Nem nyitom ki menet közben a kocsiját sikoltozva.

- Nem félek. Volt egy évem, hogy megismerjelek.

- Félnem legfeljebb nekem kéne, de nem téled.

- Pedig nehéz természetű vagyok. A szívem rabságában fogsz élni.
- Doktor úr, egy éve ott élek. Soha nem beszéltünk róla, de mindketten tudtuk.
- Mert okos lány vagy, akárcsak az anyukám. Félelmetes a hasonlóság.
- Anna nekem is az anyukám.
- Valóban, néha testvéremnek érzek, máskor pótanyukámnak, miközben jóval fiatalabb vagy, mint én.
- Dinikém, biztos lehetsz benne, nem hamarkodtam el az igen kimondását. Csupán a felvetésedre vártam.
- Anyukám irányítani szokott, míg tudott.
- Annak is eljön az ideje.

A lakásba kézen fogva mentünk fel. Mily véletlen, a lépcsőházban összefutottunk azzal a szomszédal, aki a múltkor megszólított. Mosollyal konstataálta az új helyzetet. A lakásban az ösztönök vették át a szerepet felettünk, és ez mindkettőnkre igaz. Megadtuk módját a vetkőztetésnek, csodálatos volt, ahogy magába fogadott. Felejthetetlen új érzés kerített hatalmába. Ölelni egy formás, meztelen testet, mellkasában értem dobogó szívvel. 40 éves koromban jutottam idáig, de cseppet sem bánom. Ancika milliószor többet érdemel ennél a pár évtized nélkülözésnél. Szívembe beköltözött. Átveszi anyuka szerepét. Ő lesz az istennőm, de nem úgy, mint apukának anyuka volt. Nem szeretkeztünk, hanem egybeolvadtunk. Úgy történt, mintha tapasztaltak lettünk volna, pedig két ártatlan test fonódott egymásba. Egyszer megvilágosodott annyira az elmém, hogy nem lehet kellemes egy törekeny lánynak alul lenni. Úgy fordultunk meg, hogy minimálisan sem távolodtunk el egymástól. Ancika a hasamon, szuszog a fülemben elégedetten.

- Monddd, édes, mit érez ilyenkor egy nő?!
- Fogalmam nincs. Magamról beszélhetek csupán. Alul picurka fájdalmat érzek, de háttérbe szorítja a fájást, hogy bennem tudhatlak. Ez mindent felülír. Anya szokta mondani, mert régen tudja, hogy belédestem: „Ancika, csak az első együttlétetek lesz fájdalmas. A szüzesség elvesztése nem kellemes.” Dinikém, sikongattam, esetleg harapdáltam kínomban a füledet?
- Csillagom, fogjad meg! Ha nyálas, akkor harapdáltad.
- Régen volt az, az órák szerint két órája. Abban az időben veszíthettem el. Azóta kétszer is elöntött a melegség.
- Boldog lennék, ha kilenc hónap múlva megszületne a harmadik generációs Anna. Szeretlek, nagyon szeretlek, életem megmentője.
- Én is szeretlek, de nem megmentő szerepben, hanem, mint életed párja, szeretnék tetszelegni.

*

Attól a naptól kezdve, hogy nemcsak lelkileg, de testileg is egymásra találtunk, mindig kézen fogva jelentünk meg anyuka előtt.

- Dinikém, kegyetlen a kérdésem, de tudod, hogy a jó érzés mondatja velem: ha lehetőség lenne rá, választanád az eutanáziát?
- Ancika, amikor mentővel vitettem be a kórházba, legszívesebben azt tettem volna. Borzasztó naponta látnom anyuka szenvedését. Élő halott, egy hete nem tér magához. Azt hiszem, elszámoltam magamat.

- Nem értem a dolgot, de tény, a matematika hozzám áll közelebb, nem tehozzád. Rendelkezésedre állok ezután, ha bármit ki kell számítanod.
- Aranyos vagy. Márta nem mondta, hogy elhamarkodottan döntöttél?
- Nem tett ilyenről említést, mert az elmúlt időszakban beavattam az álmaimba.
- Ne mondjál vezetés közben ilyen szépeket, mert tudod, mostanában átmentem kisgyerekekbe.
- Képtelen vagyok szavakba önteni, mit érzek irántad olyankor, amikor ez a hatalmas mackó elkezd sírni mellettem.
- Gyerekkoromban megfogadtam, soha nem fordulhat velem elő. Igaz, akkor még azt hittem, anyuka örökéletű lesz.
- Érdekes. Képzeld el, Dinikém, nem merek abba belegondolni, hogy egyszer anya meghal. Úgy érzem, azzal ártanék neki.
- Pedig mindannyiunkra ez a sors vár. Remélem, téged nem foglak megsiratni, mert én halok meg előbb.
- Szerintem hosszú élet van előttünk, ha kapcsolatunk halállal kezdődik. Álljál meg!
- Ne félj, tudok már magamon uralkodni. Terelem rád a gondolataimat, ez bevált.
- Álljál meg!

Mintha ő szólna hozzám. Halkan, de ellentmondást nem tűrően parancsolt rám. Megálltam, persze tilos helyen. Képtelen voltam könnyek nélkül végiggondolni, milyen boldogság lett volna anyukának, ha legalább a házasságkötésünket láthatta volna. Már nincs remény. Hozzá igyekszünk a kórházba, de kommunikálni nem tudunk vele. Hiszem, érzi, hogy egymásra találtunk. A szerv térített észhez, amikor bekopogott az ablakon. Felszáradtak a könnyeim. Vállaltam a szabálysértést. Eszembe nem jutott, hogy magyarázkodjak. A kórházban csoda fogadott bennünket. Anyukának nyitva volt a szeme, és beszélt hozzánk.

- Hogy érzed magadat?
- Dinikém, régen voltam ilyen jól. Képzeljétek el, semmim nem fáj!
- Ennek örülünk. Anyukám, ezennel bejelentem, teljesült a második óhajod is. Emlékszel, mit kértél? Ne fáraszad magadat a válasszal. Ancikával összekötjük az életünket, és hisszük, látni fogod az unokádat.
- Köszönöm, gyerekeim!

Mosollyal az arcán adta vissza lelkét a teremtőnek 2012. július 26-án csütörtökön, Anna napon - a jelenlétünkben. Ateista vagyok, ezért tudom, a lelke örökre köztünk fog élni.

2013. április 8-án (Dénes napon) Ancika életet adott a picurkáknak. Ő is Anna lesz, mert nálunk „Anna örök”. Amikor hazahoztam szerettemet, első volt, hogy a klinika udvarán egymás kezét fogva, felmutattuk anyukának az unokáját az ég felé.

2014. január 6.

Zsófi

2008. december 5. péntek. Eddigi életének leggyászosabb napja. Este, munkából hazaérkezésekor, az üres lakás fogadta. Az ingóságok hiánytalanul megvoltak, de Zsófi, a szeretett feleség nem várta vacsorával. Úgy költözött el közös otthonukból, hogy előjele nem volt szándékának. 2009. május 13-án mondták ki a válást. Őt pedig a bíróság kötelezte, hogy közös lakásuk forgalmi értékének a felét 2010. július első napjáig egyenlítse ki, volt feleségének.

*

- Tessék!
- Szia Józsi! Takács Rezső vagyok. Légy kedves átkapcsolni a telefont a volt feleségemhez! Köszí szépen.
- Szia Rezső, kapcsolom Zsófiát.
- Tessék, Takácsné Kertész Zsófia!
- Itt meg a volt férjed, szia.
- Szia! Mi járatban felém?
- Csak azt ne mondd, hogy meglepődtél. Nézz a naptáradra!
- 2010. június 28. hétfő.
- Bizony. Csütörtökön jár le a határidő, ameddig kötelezettséget vállaltam, hogy kifizetem neked a lakás értékének felét. Tudod jól, precíz ember vagyok. Jó lenne, ha ma vagy holnap eljőnnél érte!
- Ez jó hír, legalább Lajos tud valamit lépni, mert meglehetősen húzós az albérlet. Találkozunk abban a presszóban, ahol Erika barátnőm dolgozik.
- Arról szó nem lehet, hogy ennyi pénzt nyilvános helyen perkáljak le neked. Ezen felül átutalással sem vagyok hajlandó foglalkozni.
- Lajos két hónapja külföldön dolgozik, mert csak így tudunk valahogy anyagilag létezni. Mindegy, ha nincs más megoldás, akkor holnap el tudok menni érte.
- Remek. Fél ötig várlak.
- Érdekes lesz, mert ha munkaidő után azonnal kilövöm magamat, leghamarabb három-negyedre érek oda a lakásra.
- Még mindig 16 óráig dolgozol?
- Igen, amikor nem túlórázom.
- Rendben, akkor a szomszéd utcában várlak 16 óra után öt perccel. Mármint ahol régen szoktalak várni, még mikor nem lettél hűtlen hozzám.
- Valamint, amikor néha szántál rám is időt a pénzhajhászás mellett.
- Kétségtelen. Ennek a hajhászásnak köszönhető, hogy most a könyvelőnőnek szép summa üti a markát. Ugyanis keményen megdolgoztam érte.
- Én pedig a cseléded voltam. Munkám mellett vezettem a háztartást, minden este meleg vacsorával és nagyon nem utolsó sorban meleg ágygal fogadtalak.
- Tehát akkor holnap 16 óra öt perckor a szokott helyen várlak. Szíveskedjél pontos lenni!

*

Rezső másnap úgy intézte, ne csak időben érkezzen, ahogy az tőle megszokott, de percre pontosan érjen a parkolóba. Nem akart hinni a szemének, mikor Zsófi odalépett a kocsihoz, és nyitotta az ajtót. Kosztümben, szép frizurával és sminkelve. Ő azt a Zsófit szerette meg, aki mindig tiszta volt, de nem különösebben adott az öltözködésére. A teste, ami elsősorban lázba hozta, és ez az érzés az évek alatt semmit sem változott. Az asszony egy szia köszöntéssel ült be mellé.

- Nem hiszek a szemeimnek. Ez te vagy?

- Új életet kezdtem ezen a téren is. Rájöttem, szeretem, ha felfigyelnek rám az emberek. Jólesnek a bókók.

- A volt férj nem érdemel meg egy puszit a találkozás örömére?

Zsófi mérlegelt magában, aztán úgy döntött, ezzel nem fogja rabolni a drága időt, kiutalta a pusztát. Az autó szokatlanul nagy sebességgel repült végig az utcákon, majd megállt a volt közös otthonuk előtt. Rezső színpadias akart lenni. Gondolta, kiségtí Zsófit a kocsiból, hadd lássák a lakók a házban, milyen lovagias. Ezzel szemben a lépcsőházban sikerült utolérnie.

- Hová sietsz annyira?

- Mondtad, fél öt után randevúd van. Nem szeretném rabolni az idődet.

- Csak azt közöltem, hogy fél ötig várlak.

Zsófi körülnézett a lakásban.

- Azért itt is történtek változások. Új bútort vettél?

- Kénytelen voltam, mert nem tudtam együtt élni az emlékekkel.

- Rezső, nem vagy te olyan romantikus lélek.

- Én is így tudtam magamról. Ami biztos, mindig is szerettelek.

- A testemet igen, de nekem lelkem is van. Térjünk a lényegre, már csak azért is, mert az idő pénz, neked.

- Szép vagy. Mellettem is öltözködhettél volna. Megkerestem a rávalót.

- Kétségtelen, megkerested. Ugyanakkor a tv nem igényelte, hogy felcicomázzam magam. Egyedül voltam.

- Ma már nagyon sajnálom. Akkor azt hittem, jól teszek vele, ha nincsenek anyagi gondjaink. Neked hoztam haza minden keresetemet, nem kurvákra költöttem.

- Igaz. Az én testemet használtad.

- Ami kivétel nélkül neked is jó volt.

- Nem tagadom. Az autóddal is jól bánsz, de nekem lelkem is volt, ami téged nem érdekelt.

A férfi benyúlt az egyik szekrénybe, kivette a pénzköteget, és letette a dohányzóasztalra.

- Számold meg, mert tudod, a pénz számolva jó! Azt mondtad, Lajoskád hónapok óta külföldön dolgozik. Onnan nehezen tudja ápolni a lelkedet, nem beszélve a testedről.

- Ő itthon jóval kevesebbet keresett, mint te. Nekünk fel kell építenünk a jövőnket. Veled mindenünk megvolt, nem kellett volna hajszoznod a pénzt.

- Ezért a perspektíváért érdemes volt elhagynod engem.

*

A bíróságon találkoztak utoljára. Akkor eldöntötte, nem fogja Zsófit zavarni, hátha rátalált arra a boldogságra, amit ő nem adott meg neki. Tudta, ez az utolsó alkalom, amikor láthatja őt, ezért nem volt hajlandó a pénzt átutalni. Most pedig, hogy itt ül vele szemben, és számolja a pénzt, ő még mindig a kemény, határozott férfit domborítja, mert szégyenli kimutatni, hogy vérzik a szíve. Zsófi az első és egyetlen nő, akibe beleszeretett, és ma már pontosan tudja, az utolsó is. Tizenhárom hónap telt el a válás kimondása óta, neki pedig minden napjában benne van az emléke. Este vele alszik el, reggel ő az első gondolata.

*

- Végeztem a számolással, miközben pontosan tudtam, te egy precíz ember vagy, számolatlanul is átvehettem volna.

- Hazaviszlek, de előtte szeretném, ha egy búcsú poharat ürítenénk a boldogságodra!

- Rezső, te most megtagadtad magadat. A te szádból hangzottak a szavak, mégis úgy érzem, nem szívből jöttek.

Jobbnak látta nem válaszolni. Inkább felkelt a székről, elővette a bárszekrényből az Unicumos üveget. Öntött mindkettőjüknek.

- Egészségedre! Őszintén kívánom, légy boldog, mert megérdemled!

Talán úgy látta - vagy csak látni akarta -, hogy az asszonynak fátyolos lett a szeme. Mindenesetre megérintette a kezét, amelyik az asztalon volt. Megitták az italt, Zsófi csak utána húzta el a kezét. Felállt, hogy a másik asztalról odahozza a táskáját, és beletegye a pénzt. Rezső is felállt, jobb karjával átölelte az asszony vállát és szájon csókolta. Számított rá, hogy elhúzza a fejét, de arra nem, hogy közben kezéből kiejti az összes pénzt, egyenesen a szőnyegre.

- Képes lennél erőszakoskodni velem?

- Erőszakoskodni soha. Nem olyanak ismersz. Viszont egy búcsúcsókot próbáltam kicsikarni tőled. Látom, arra is értelmetlennek tartasz.

- Élettársam van, akihez hűséges vagyok, ahogy hozzád is az voltam az utolsó pillanatig. Más kérdés, hogy érdemesnek tartalak rá, de ismerem magamat, meg téged is. Mindig is tudtál bánni a testemmel. Hányszor mondtad, művésze vagy a hangszerednek?

- Félsz a kísértéstől? Csak átöleltelek, és a pénz kiesett a kezedből. A fejed elfordítottad, viszont nem löktél el magadtól, hiszen még mindig öllelek.

- Bejelentés nélkül hagytalak el. Feljöttem a lakásodra, kiszolgáltattam magamat, kedvedre megalázhatsz. Bebizonyíthatod, hogy a volt feleséged egy kurva, hiszen az első mozdulatodra leáll veled csókolózni.

Mintha tört döftek volna a szívébe, Rezső úgy érezte magát. Karját leengedte és hátralépett. Zsófi pedig olvasott a tekintetéből, most ő ölelte át, hogy viszonozza a csókot. A képzeletbeli függöny legördült. A színpadi játéknak vége szakadt. Percekre megszűnt körülöttük minden, mikor kimelegedve, Rezső kézen fogva Zsófit, átvezette a hálósobába és leültek egymás mellé az ágyra.

- Két hónapja Lajoskád külföldön van, te pedig igencsak dekoratív vagy. Ezek után is azt mondd, nem csaltad meg soha?

- Kísértésbe csak veled eshetek, talán nem véletlenül. Immár mindketten vétkeztünk. Erika mondta, elég hamar akadt utódom.

- Részben igaz. Kénytelen voltam bejárónőt felvenni, Zsuzsa személyében. Az is igaz, hogy férfi vagyok: minden héten vele csillapítom a vágyaimat. Mielőtt megszólalnál, közlöm, őt valóban eszközömnnek tekintem. Benne van a fizetésében, bár ez nem lett előre lefixálva. Számára aligha jelent élvezetet egy előjáték nélküli dugás.

- Én nem ismerlek vadállatnak. Emlékeimben úgy maradsz meg, soha nem érintettél úgy, hogy az nekem ne legyen jó.

- Téged szerettelek, és halálomig szeretni is foglak. Sajnálom, hogy nem hittem el, egy nőnek elsősorban a lelkét kell ápolni. Tudod kicsim, én olyan családból származom, ahol legfontosabb a becsület. Érzélgősséggel nem találkoztam. Akkor tudtam meg, milyen fontos a nő számára, mikor már késő volt.

Átölelték egymást. Csókolózás közben Rezső vetkőztetni kezdte. Meztelenül, ruha nélkül akart gyönyörködni Zsófi testében. Mikor mindketten megszabadultak ruháiktól, hosszan simogatták egymást, majd Rezső először orálisan kényeztette Zsófi testét. Tudta ettől a nő önkívületi állapotba kerül pillanatok alatt. Megadta, megadták a módját a szeretkezés minden formájának. Végül kimerülten feküdtek egymás mellett. A falióra pedig azt mutatta, nem azért van kinn sötét, mert beborult az ég, hanem azért, mert repültek az órák. Zsófi megmozdult, hogy kimenjen rendbetenni magát, Rezső erőt vett magán, és felsegítette az ágyról.

- Mondták már, hogy torzít a tükröd?

- Kicsim, ezt a tükröt még te vetted, és pontosan úgy nézel ki, amilyennek látod magad benne.

- Ugye hazaviszel? Nem merek kimenni az utcára. Ruha nélkül úgy nézek ki, mint egy hiéna.

- Ne is törődj a foltokkal, a ruha meg a szép hosszú hajad mindet eltakarja! Különben pedig természetes, hogy hazaviszlek.

*

Azon a bizonyos június 29-i keddi napon este Zsófit elnyelte a sötét kapualj, Rezső úgy érezte, örökre. Egy csodálatos közös emlék maradt utána, ami a férfi életét gyökeresen megváltoztatta. A nő, mint vágyai kielégítésének eszköze, megszűnt. Nem véletlen, a történetek után két héttel Zsuzsa is felmondott. Ő pedig belevetette magát a munkába. Gyakorlatilag csak éjszakára járt haza, ha pedig mégis otthon volt, akkor az Unicumos üvegek ürültek meglehetősen nagy ütemben. Egy apróság jelentette számára a kapaszkodót. Zsófi a fürdőszobában felejtette a hajkeféjét. Benne pár hajszállal. Olyankor, mikor sikerült magát kiütni az itallal, mindig arra gondolt, egyszer lesz annyi pénze, hogy a hajszálakból klónoztatja az asszonyt, és ismét lesz egy immár saját Zsófikája. Azt eleve elvetette, hogy zavarja telefonon Zsófit. Neki élettársa van, akivel építik a jövőjüket abból a pénzből, amit a lakásért tőle kapott. Véget ért a nyár úgy, hogy egyszer sem látogatta meg kedvenc kirándulóhelyét, a Mátrát.

*

- Tessék, Takács-szervíz!

- Szervusz Takács Rezső, itt az ex feleséged beszél!

- Szia, Zsófi! Miért van ilyen szomorú hangod?

- Minden okom megvan rá. Globálisan fogalmazva, torkig vagyok a nyomorult életemmel.

- Ez tényleg elég globális volt. Megkérhetlek, hogy rám való tekintettel legyél némileg konkrétabb?

- Essünk túl rajta, miközben aligha hiszem, hogy téged lesújtana az én problémám. Terhes vagyok.

- Kénytelen vagyok szembenézni a ténnyel, az utóbbi hónapokban csökkent a szürkeállományom. Zsófi! Házasságunk első két évében fogamzásgátlót szedté, mert azt mondtuk, majd akkor vállalunk gyereket, ha meglesz a biztos egzisztencia hozzá. Aztán meglett, és attól kezdve közös életünk hátralévő két évében nem szedté. Mindent elkövettünk annak érdekében, hogy gyerekünk legyen, de sajnos ez nem adatott meg. Örülj neki, hogy nektek sikerült! Gratulálok Lajoskának. Ilyen egy igazi férfi, nem pedig olyan, mint én, aki csak maszatolni tud.

- Tőled vagyok terhes.

Kattant Rezső fülén a kézibeszélőben a vonal. Zsófi szétbontotta a kapcsolatot. A férfi azonnal tárcsázta, nem mérlegelt. Fontosabbnak tartotta, hogy valahogy megnyugtassa az asszonyt. Nem tőle terhes, de mivel hallani a hangján, hogy ki van borulva, fölösleges volt egyből tiltakozni.

- Tessék, Kékesi!

- Szia, Józsi! Takács Rezső vagyok, kérném szépen, kapcsold át a telefont Zsófihoz!

- Szia Rezső, kapcsolom őt.

Egy darabig csak muzsika hallatszott a készülékből, majd végre Zsófi felvette a kézibeszélőt. Hallatszott a hangján, hogy sír.

- Szépen kérlek, ne hisztizzél! Tudod, ezt soha nem szerettem. Ettől függetlenül, nem kellett volna csípőből reagálnom. Ami tény, ha egy nőnek több kapcsolata van, soha nem tudhatja, kitől maradt terhes. Egyébként pedig ösztönösen reagáltam így, mert nem vagyok boldog a hírtől, hogy másnak sikerült, ami nekem nem.

- Befejezted?

- Igen, és hallgatlak, csak kérlek, nyugodjál meg! Töröld meg a szemeidet, és fújd ki az orrodát, ne sírjál!

- Lajos fél évre ment ki, amiből alig több, mint négy hónap telt el. Remélem jól emlékszem rá, hogy közöltem veled.

- Rosszul emlékszel, Zsófi. Én annyit tudtam akkor, hogy két hónapja pattant meg mellőled.

- Nekem is fogy a szürkeállományom, ami nem nagy csoda. Beláthatod, Angliából nem tudott felcsinálni. Marad a te szemszögedből, hogy más férfiakkal is volt vagy van kapcsolatom. Azontúl, hogy kijelentem, te vagy egyedül a földön, aki kurvának tekinthet, sajnos csak szajkózni tudom, tiszta a lelkiismeretem. Ha nekem nem hiszel, akkor hiába magyarázkodom. Ez esetben segítséget szeretnék kérni tőled! Anyagilag padlón vagyok. Márpedig az abortuszt fizetni kell. Nem akarok, és nem is merek máshoz fordulni. Segíts rajtam! Ígéretet nem tudok tenni, hogy mikor kapod vissza a pénzt, mert titokban fogom megspórolni, de talán elhiszed, hogy nem tagadom le. Momentán azonban ennivalóra sincs pénzem.

- Számíthatsz rám. Mikor jössz érte?

- Még egyszer nem megyek be az utcába, akkor inkább megdöglök. Hittem neked, és olvadtam a karjaidban. Azt gondoltam, én kis naiv, legalább annyi folytatása lesz, hogy néha felhívsz megérdeklődni, mi van velem.

- Igazad van, nem hívtalak, csak vártam a te hívásodat. Zsófi, én független vagyok. Fogalmam nem volt arról, hogy Lajoskád nincs itthon. Az életedet pedig nem akarom másodszor is tönkretenni, immár tudatosan.

*

Rezsőt sürgős munkához kihívták a telefontól, ezért abban maradtak, hogy délután 16 óra 5 perckor várja Zsófit a szokott helyen. Zsófi pedig nyomatékot adva a mondanivalójának, közölte, semmiképpen nem fog felmenni a volt közös lakásukra.

Pontosan érkeztek a találkozóhelyre. Rezső látta, valami nagyon nincs rendjén. Az elmúlt két hónap alatt Zsófi sokat fogyott, nagyon sápadt az arca. Az öltözeke most is kifogástalan volt, bár nem kosztümben, hanem nadrágba és pulóverbe volt öltözve. A haján látszott, igencsak ráférne egy fodrász kezemunkája. Beült Rezső mellé a kocsiba, ő pedig azonnal indított, de tudatosan nem a lakása felé ment. Aztán egy nyugodt mellékutcában megállt.

- Telefonbeszélgetésünk óta sokat gondolkodtam a dolgon, és döntöttem. Kifizetem az abortusz árát, de nem kölcsön adom a pénzt. Az világos, Lajoskád bármilyen nagy kan legyen, annyira nem tehetséges, hogy távmunkában tegyen áldottá. Közben azt mondd, mással nem volt kapcsolatod, én mégis szeretnék tőled hallani egy nevet.

- Milyen nevet akarsz hallani?

Mielőtt megszólalt, rátette Zsófi combján pihenő bal kezére a tenyerét.

- Ki az a szemét, aki felcsinált, de nem vállalja?

Nem erre a válaszra számított. Zsófinak lendült a szabadon lévő jobb keze, majd az ő arcán landolt, miközben bal kezét kirántotta az ő keze alól, és igyekezett kikapcsolni a biztonsági övet. Rezső azonban átlátta a helyzetet és szó nélkül indította az autót. Biztos volt benne, volt felesége nem lesz olyan bolond, hogy a robogó kocsiból kiugorjon. Kerülővel, de végül mégis csak a házuk előtt állt meg. Addig egyetlen szó nem hangzott el köztük.

- Feljössz hozzám, de csak azért, hogy nyugodt körülmények között megbeszéljük a dolgot! Ne félj, egyetlen ujjal nem nyúlok hozzád. A pofont sincs szándékomban viszonzni.

Kemény, Zsófi számára szokatlan volt a hangja. Rezső nem az a férfi, akitől tartania kellett volna valaha is. Most azonban megijedt. Felmentek a lakásba. Rezső leültette őt a nappaliban egy fotelba, ő pedig italt vett elő a bárszekrényből. Öntött mindkettőjüknek, de Zsófi nem akarta meginni. Megint hatott a keményebb hang. Parancsra megitta. Ültek egy darabig szótlanul egymással szemben, aztán Rezső szólalt meg:

- Zsófi, te hagytál el engem, miközben a múltkor is bizonyítottam, éppen úgy szeretlek, mint mikor megismerkedtünk. Meg kellett volna beszélned velem, ha ilyen nagy gond volt számodra a lelkizés. Te azonban inkább kettőtörted a közös életünket. Látom, hogy gondjaid vannak, én pedig mindig melletted leszek, ha egy segítő kézre lesz szükséged. Viszont elvárom tőled a teljes őszinteséget.

- Lefogytam, mert nincs miből ennem. Kifogytam a tartalék pénzből. Lajos azt mondta, mikor elment, nem fog apránként pénzt küldeni nekem, majd egy nagyobb összeget hoz, ha hazajön. Az én fizetésemből fizetem az albérletet, a lakás rezsijét, és pár ezer forintom marad a megélhetésemre. Ennyiből naponta egy ebédre telik az üzemi konyhán. Kész, vége. Két hónapja, mikor találkoztunk, akkor fogyott el a tartalékom, amit Lajos itthon hagyott, hogy fél évig pótoljam a kiadásokat belőle. Panaszkodjak neked? Minek? Két hónappal ezelőtt azzal vádoltál, hogy tetszelgek a férfiaknak. Csak adtam magamra, mert volt még miből. A te fogalmaid szerint akkor is kurva voltam, meg most is az vagyok.

- Zsófi, beláthatod, a születendő gyerek esetében mindig csak az anya a biztos. Olyat mondtál nekem, ami felfoghatatlan, ami hihetetlen. Nézzél a szemembe, és válaszoljál kertelés nélkül! A hisztid nem érdekel.

- Ott még nem tartok, hogy hagyjam magamat megalázni. Ha nem tudom önerőből elvetetni a gyerekünket, akkor végzek magammal. Egy biztos, Lajost nem fogom terhesen hazavárni.

- Zsófi! Választ kérek, mert jogom van hozzá. Más férfivel nem volt kapcsolatod?

Nem válaszolt. Könnyek jelentek meg a szeme sarkában. Zsebkendőt vett elő a táskájából, és beletemette az arcát. Rezső jól ismerte őt. Nem kenyerre a hazudozás, viszont hihetetlen, ami két éven keresztül nem sikerült, a múltkor megtörtént. Ami igaz, az igaz, fergeteges, több órás szeretkezés volt. Utólag sem tudott visszaemlékezni, hány orgazmusuk lehetett. Felkelt a székről, odalépett Zsófi mellé, és gyengéden magához húzta a fejét.

- Ne sírjál! Bocsánatot kérek tőled, te nem érdemled meg, hogy gyanúsítsalak. Anyukád tudja, hogy terhes vagy?

- Viccelsz? Élettársam van külföldön, az anyám pedig ateista. Tudja, hogy a szentlélektől nem lehetek terhes. Netán mondtam volna meg neki, egy marha a lánya, aki lefeküdt a volt férjével, még hozzá erőszak nélkül, és jól is érezte magát. Köszönöm, önmagam lejárásával várok még picit. Elég, ha előttem kurva vagyok.

- Gyere, kimegyünk a fürdőszobába, megmossuk az arcodat! Soha nem mondtam, hogy kurva vagy. Egy apróság azonban gondolkodóba ejtett. A múltkor kérdésemre egyből válaszoltál. Közöltem, nincs más férfi az életedben. Ma azonban eddig a percig nem adtál konkrét feleletet.

- Nos, tisztelendő uram! Mint gyóntató atyám, közlöm, hogy azóta sem volt más férfi az életemben. Ha jól emlékszem, még a kezemet sem érintette meg másik férfi, bár ebben nem vagyok biztos, mert a tömött autóbuszon akár elő is fordulhatott.

Rezső közben elengedte, visszaült a helyére, mert Zsófi úgy döntött, hogy papírzsepijével törli meg az arcát. Mikor végzett, felállt, elindult az ajtó felé. Rezső elkapta, és az ölébe vette.

- Ha jól emlékszem, az autóban mást fogadtál nekem. Ezért bátorkodtam feljönni a lakásba.

- Az nem én voltam. Vagy legalábbis azóta megvilágosodott az elmém. Nos, elhiszem, olyan sikeres volt az együttlétünk, hogy teherbe estél. Egyikünk sem vallásos, mégis most azt mondom, valami földöntúli erő hozott akkor össze bennünket, azért, hogy közös utódról gondoskodjunk. Ne szólalj meg, mert befogom a szád! Hallgassál végig! Terhes lettél tőlem, miközben látom, a szólas szerint a kutyát felcserélted ebre. Az életed nem jobb, mint velem volt, hanem még rosszabb. Igaz, látszólag kevés szeretetet kaptál tőlem, de mindened megvolt, miközben te nem éltél vele. Koplalnod azonban így sem kellett soha. Halljad az egyszemélyes döntésemet! Egyetlen forintot nem kapsz azért, hogy elpusztíttassad közös gyerekünket. Döntsél a két rossz közül! Vagy visszajössz hozzám, és én megfogadom, többet törődöm veled, a lelkeddel is, nemcsak a testeddel, de ha nem ezt választod, akkor a mai találkozásunk az utolsó. Élje a Lajoskád, vagy akárkivel és akárhogy! Gyilkoltassad meg a közös gyerekünket, de én nem járulok hozzá. Különben szabad megkérdezni, mi lett azzal a sok pénzzel, amit ezért a lakásért kaptál a múltkor tőlem?

- Még akkor szerdán bankba tettem. Lajossal közöltem telefonon, hogy kifizettél. Ő pedig mondta, tegyem be, hadd kamatozzon.

- Nem hülye gyerek a te Lajoskád. Itt hagy magadra, pénz nélkül, te fizeted helyette is az albérletet, és mit törődik ő vele, hogy te közben beledöglesz. Mondd, kicsim, te tényleg ilyen életre vágytál mellettem?

- Én a kedvességre vágytam. Arra, hogy ne legyek mindig egyedül, és valaki fogja a kezemet a valóságban is. Ez pár hónapig egész jól ment. Aztán ő is rájött arra, hogy lépnünk kéne az albérletből. Más kérdés, akkor már én is rájöttem, egy képmutató alak.

- Hiszel abban, hogy ő is olyan hűséges hozzád, mint te őhozzá?

- Megengeded, hogy kínomban nevessek? Itt ülök a volt férjem ölében, hozzáteszem, nem kényszer hatására, és a közös gyermekünk jövőjéről társalgunk.

- Visszajössz hozzám?

- Ugyan Rezső! Az érzéseimmel kimondatlanul is tisztában vagy. Visszajövök, megszüلöm a gyereket, aztán egy év múlva a pofámba vágod, hogy másfél évig hűtlen voltam hozzád. Elváltam tőled, elmentem a biztosból a bizonytalanba, csak azért, hogy más férfi keféljen. Majd miután rájöttem a tévedésemre, felcsináltattam magamat veled. Áru!d el, ha ezt vágod a fejemhez, mivel fogok védekezni?!

- Semmivel, hiszen mindig is szerettelek. Nézzél rám! Te is szeretsz engem. Mindent megteszünk, hogy elfelejtsük ezt a másfél évet. Hidd el, a babánk ebben segítségünkre lesz! Válaszolj a kérdéseimre egyértelműen!

- Ha picivel több figyelmességet kapok tőled, mint régen, boldogan jövök vissza.

- Mindkettőnknek nagy lecke volt. Kifizettem a tanulópénzt én, akinek tudod jól, milyen fontos az életében a pénz, mostantól viszont a második helyre szorul ideiglenesen.

- Szabad úgy értenem az ideiglenest, hogy a gyerekünk is megelőzi?

- Ne használj egyes számot. Jönni fognak sorba, hiszen ismerem a technológiát.

- Annyira azért nem akarok többszörös anya lenni, hogy másfél évenként tegyük egymást boldoggá. Nálunk bevált a naponta.

- Mi lesz a Lajoskáddal?

- Beszélek vele telefonon, és bejelentem a döntésemet. Viszont ragaszkodom hozzá, hogy a te jelenlétedben! Semmi kedvem ahhoz, hogy tisztázatlan múltat hagyjak magam után. Ismersz, tudod jól, csak magamat tudom adni neked, de azt maradéktalanul akarom.

- Én is így gondoltam. Tehát akkor?

- Visszafogadod a tévelygőt, és fogsz szeretni a közös gyerekünkkel együtt?

- A szeretet nem fogadalom kérdése. Most is szeretlek, mindig is szerettelek. Ne félj, többé nem fogom elhanyagolni a mimóza lelkedet!

Zsófi átölelte Rezső nyakát. Ő kezdeményezte a csókot. Kifulladásig csókolóztak.

- Imádlak, te kis tévelygő madárkám! Többé nem engedlek el!

- Boldog vagyok, engedd meg, hogy kisírájam magamból az elmúlt keserűséget!

- Itt sírjál a vállamon, kicsim! De ez lesz az utolsó, mert nem szeretném, ha megártana a babának. Holnaptól pedig hízőkúrára fogom ezt a kis sápadt életemet. Mesélj, miket ettél ma!

- Zöldborsó főzeléket sült hússal, meg valami úszkálós lötty volt a leves. Talán grízgaluska.

- Mi volt a reggelid?

- Várjál, ezen el kell gondolkodnom. Azt hiszem, úgy öt hete ettem reggelire bundás kenyeret. Azóta csak ebédem van, még kávéra sem telik.

- Akkor most Zsófikám felkel az ölemből, birtokba veszi az elfelejtett konyháját! Nézzél körül a hűtőben meg a spájzban, és amit szemed-szád megkíván, abból készítsél kettőnknek vacsorát!

- Komolyan mondod, hogy én itt, a te lakásodban?

- A mi lakásunkban.

- Az én nevemre van betéve a bankba a pénz, amit a lakásért kaptam tőled. Holnap visszaadom neked.

- Okos voltál, de a pénz marad a neveden. Holnap az albérletet fogod lemondani, és áthozzuk a holmijaidat is.

- Mindjárt felhívom Lajost itt előtted, mert nagyon nem szeretném, hogy tisztázatlan dolgok maradjanak ebből a szégyenletes másfél évből. Az ő nevében nem mondhatom le az albérletet.

- Először enni fogunk, mert ne felejtse el, kettőtök helyett eszel!

Kézen fogva mentek ki a konyhába. Zsófi összeválogatott mindenfélét. Mindenből egy keveset, aztán ahogy szokták régen, az asztal egyik sarkának két oldalához leültek. Rezső tenyerébe vette Zsófi jobb kezét, és megcsókolta.

- Meg vagyok hatódva, csillagom. Emlékszel rá, én keményen szeretem a tojást, te pedig lágyan, a paradicsomot nekem legfeljebb negyedekbe kell vágni, neked meg felficnizni. Köszönöm!

- Ne köszönd, ami nekem természetes!

- Egyél! Mit nézel olyan átszellemülten?

- Ott a sarokban egy nagy pókháló. Tudod, hogy mindig rendben tartottam a lakást. Szeretném, ha elküldenéd azt a lotyót!

- Zsuzsára, a bejárónőre gondolsz? Csillagom, azt nem lehet, mert nem engedem, hogy terhesen csuszatoľjad a lakást.

- Nekem pedig nincs szükségem konkurenciára. Ha szeretsz, akkor elküldöd.

Mielőtt válaszolt, mosolyogva ölelte magához az asszonyt.

- Kicsim, annak a két hónappal ezelőtti randevúnak az emlékéből élted eddig. Konkrétabban: Zsuzsa jött dolgozni, de én nem fektettem le. Elképzelni nem tudtam volna utánad őt. Ez második alkalommal is megismétlődött, majd észbe kapott, és előjött a farbával, hogy kevesnek tartja a fizetését.

- Te pedig nem emelted meg, így azután távozott az életedből. Ezek szerint neki is jó volt hetenként a betevőd.

- Neki is? Hát még kinek?

- Nekem, Rezsőkém, csak nem hetenként, hanem naponta.

Evés után Zsófi fontosabbnak tartotta lebonyolítani a telefonbeszélgetést Lajossal, mint a konyha rendbetételét. Bementek a nappaliba, Rezső az ölébe ültette, ő pedig kihangosította a telefont, úgy beszélt. Lajos próbált hatni rá, hogy ne hagyja el, de Zsófi nem hatódott meg a szép szavaktól. Közölte, visszaköltözött a férjéhez, és részéről felmondja az albérletet. Végül abban maradtak, Lajos a szüleivel még a héten elviteti a lakásból a holmijait, aztán Zsófi intézkedhet, ha ennyire megszádkult. Még búcsúzaskor is próbált nyájaskodni, Zsófi azonban rideg maradt. Más kérdés, hogy miközben társalogtak, Rezső folyamatosan simogatta a haját.

- Nem dicsekedtél el vele, hogy gyerekünk lesz.

- Nem tartozik rá. Még az anyu sem tudja.

- Hihetetlen. Nem akarom elhinni, hogy sikerült. Zsófikám, édesem, gyerekünk lesz.

- Nem védekeztünk, viszont fergeteges volt a szeretkezés. Valami azon az éjjel megszólalt bennem.

- Jaj, kicsim, az egyesülés volt a testedben. Te alukáltál, miközben benned egy spermium elkezdett vándorolni, és rátalált a petesejtre. Nem vacillált, egyesült vele, ahogy én is mindjárt egyesülök ezzel a jóllakott madárkámmal. Most mondd, hogy a kocsiban mást fogadtam!

- Bolond vagyok én?

2010. szeptember 24.

Esküvő

- Akarsz a feleségem lenni?
- Mit mondasz?
- Azt kérdeztem, leszel a feleségem?
- Várjál, lekapcsolom ezt a francos porszívót, mert csak azt látom, tátogsz, de nem értem, mit mondasz! Szóval mi van?
- Harmadszor tátogom, feleségül szeretnélek kapni.
- Talán venni, nem?
- Cicamicám, mert elszántam magamat a házasságra, még nem azt jelenti, hogy hülye is vagyok. Venni - tudod jól - semmit nem szeretek.
- Világos. Megdumáltál, leszek a feleséged. Mikor szokták megkérni a lány kezét, eljegyzés előtt vagy esküvő előtt?
- A kettő között és porszívózás közben, valamint a lánytól, hiszen az ő kacsóiról van szó.
- Rózsáék esküvője előtt beszéltél az anyuékkal.
- Miért nem úgy fogalmaztad, hogy az eljegyzésünk előtt, mivelhogy egybeesett a kettő?
- Mi kifogásod van a fogalmazásom ellen?
- Életem, köztünk Miki-fogásról nem lehet szó, mert nem vagyok Miki.
- Nem baj, nem vagyok nagy igényű. Megfelel nekem a Niederfillinger fogás is.
- Csak nem azt mondd, hogy kicsi? Ha tudni akarod, az anyukádtól kértem egy gyűrűt az ékszerdobozodból. Precíz ember lévén, nem akartam, hogy rossz méretű gyűrűket vegyek neked. Emlékszem, anyukád ráveszekedett a malac férjére. Én előadtam az igényemet: Herminke adjon egy gyűrűt, és megindokoltam azzal, nem tudom pontosan, neked mekkora kell. Erre beindult az apukád agya, és megszegyenített az anyukád előtt, mondván: „Barátom, lassan fél éve, hogy együtt élték, és még mindig nem vagy tisztában az adottságaiddal?”
- Tényleg így volt?
- Úttörő becsületszavamra. Tudod, ez nálam komoly dolog. Láttad múltkor a fűtőlőmet a hátizsákban.
- Megéritek ti mindketten a pénzeteket, az apuval együtt. Kétértelműségért nem mentek a szomszédba.
- Az alma pedig nem esett messze a fájától, mert mintha éppen te emlegetted volna a méret-igényedet. Emlékszel? Ott fenn a hegyen még a szádba is vetted a fűtőlőmet, aztán összenyálazva raktad vissza a hátizsákomba.
- Nem tudtam, hogy az úttörősip.
- Gyere, felöltözünk, és nyomulunk az anyakönyvvezetőhöz!
- De hát takarítok.
- Ott meg most van félfogadás, és a kisasszony kedvéért ettől nem fognak eltérni.
- Szeretném, ha az asszonynevem: Niederfillingerné Spitzmüller Eleonóra lenne.

- Te tudod. Naponta százszor így aláírni dolgokat, két éven belül leszázalékolnak a kezeddél.
- Nem félek. Orvos lesz a férjem. Igaz, szemorvos, de jó ideje karbantartod a testemet.

*

Kiderült, ahhoz, hogy bejelentkezzünk, Nórikának be kell jelentkeznie nálam. Erről ugyanis megfedekeztünk addig. Gondoltuk, összebútorozunk, aztán az úgy jól van, de a szerv megvétózta. Szerencsére nem volt akadálya az átjelentkezésnek. Irány az anyakönyvvezetőnő!

*

Elöttem a kép: fogjuk egymás kezét, és belibegünk a helyiségbe. Vajon mire gondolhatott a hölgy, amikor látva, hogy kézenfogva támadunk, feltette az okos kérdést:

- Házasságot kívánnak kötni?

Előadtam a megszeppentet, akit éppen most csíptek fülön egy csínytevésen.

- Igen, szeretnénk. Megbeszéltük Borzaskával, és neki sincs ellene kifogása.

Láttam, kutat az agyában, ki lehet az a Borzaska, de nem jutott eredményre, én pedig vártam.

- A házasságkötéshez szükségem van a következő papírokra:...

Sorolta, én pedig egyik lábamról a másikra álltam, mutatva zavaromat. Aztán amikor szóhoz jutottam, még volt egy dobásom:

- Szeretném megkérdezni, mindkettőnknek kötelező jelen lenni a szertartáson?
- Miért uram, hogy gondolja?
- Előreláthatólag nincsen semmi probléma, csak ha esetleg valamelyikünk nem ér rá, nem volna lehetséges megbízást adni a másik félnek, hogy ő képviselje a távol maradót?
- Ilyet még nem is hallottam.
- Attól még az élet produkálhat furcsaságot. Válásnál például lehetséges, ha közös beleegyezéssel válnak a felek. Magán a szertartáson nem kell feltétlenül mindkét félnek megjelennie. Ha ne adja isten, teszem azt, én nem érnék rá, adnék meghatalmazást a menyasszonyomnak, természetesen két tanú aláírásával, hogy férjhez jöhet hozzám. A Janival megbeszéltem.
- Ki az a Jani?
- A szomszédom.

Kiült az arcára a tanácstalanság. Látszott, nehezen tudja szinkronba hozni öltözkünk a szellemi megnyilvánulásommal. Ráadásul a papírjainkból is mást olvasott ki.

- Ön milyen doktor, uram?

- Azt mondják, lelkiismeretes vagyok. Egyébként orvos. Képzelje el, ön kiír bennünket május 4-re, 11 órára, nekem pedig közbejön egy sürgős műtetem 10-re, akkor hogy érek ide időben?

- Siet vele.

- Erről jut eszembe, az nem baj, ha nincs időm átöltözni öltönybe?

- Engem nem zavar, ha a menyasszonya elviseli.

- Nórikám, ugye, akkor is szeretni fogsz?

*

Amikor kijöttünk az épületből Nórika csak annyit mondott:

- Totál hülye vagy, de én pont ezt szeretem benned.
- Én meg magamat szeretem benned.
- Ilyet kitalálni, hogy meghatalmazással házasodni, ehhez pihent agy kell.
- Próba, szerencse. Nem lehet, hát nem lehet, de legalább megpróbáltam. Képzeld el, megjelentél lelki szemeim előtt menyasszonyi ruhában, kezeden egy csokor virág, oldaladon Tündi nővéred, mint tanú. A hölgy összead a távolmaradt velem, aztán koccintotok hármában az egészségünkre, kinn a terem előtt Tündi mindkét orcára rányom egy cuppanóst, majd könnyek között elrebeci, hogy sok boldogságot kíván, valamint hozzáteszi, velem feltétlenül közöljed.
- Biztos megkérdezném, mennyi boldogságot kíván.
- Rendben, és mit szólsz, ha ötöt mond?
- Zavarba jövök mert nem ismerem az egységnyi boldogságmennyiséget.
- Nagyjából megegyezik a hektóval.
- Annyi nem fér be a hálósobánkba.
- Mindegy. Kijöttök az objektumból, Tündinek szaporáznia kell a lépteit, mert éppen jön a busz, amire fel akar szállni.
- Édes istenem, hová kerültem én?!
- Borzaskám, már nem szeretsz?
- Hát ez az, hogy nagyon is szeretlek. Teljesen elment az eszem.
- Így illünk össze, hogy egyikünknek sincs. Félttem, azt mondod, kiábrándultál belőlem, aztán fordulhattunk volna vissza, hogy lemondjuk az esküvőt.
- Mit szólna az anyakönyvvezető?
- Semmit. Azt hiszem, mára harcképtelenné tettem.
- Egy hónap múlva a feleséged leszek?
- Addig kibírom valahogy.
- Mire gondolsz, édesem?
- Akarod hallani, Borzaska?
- Szeretném, de nem itt az utcán.
- Szeretnéd te itt is, csak nem illik.

2014. március 20.

Csikós Barbara

- Tessék, Textilművek!
- Jó napot, én Dr. Kirschner Gusztáv vezérigazgatót keresem!
- Jó számot hívott, asszonyom. Dr. Kirschner Gusztáv vagyok.
- Maradjunk annyiban, hogy kisasszony! Csikós Barbara, újságíró vagyok, a „Jólét” szerkesztőségéből.
- Elnézését kérem, hogy asszonyomnak tituláltam! Telefonon legalább annyira nem lehet megállapítani, ki asszony és ki kisasszony, mint személyesen. Mellékesen szólva soha nem hallottam még a lapjukról.
- Csodálkozom, elvégre úgy vagyok informálva, ön, kormánypárti.
- Valóban kormánypárti vagyok. Több évtizede vezetek, és ha ritkán az anyósülésre kényyszerülök, rosszul érzem magamat.
- Vezérem, ha humorra vágyom, azt megkapom a baráti körömben.
- Bocsásson meg, elgaloppíroztam magamat! Kétségtelen, kormánypárti vagyok, de nem tudom, hogy jön ez ide? Maga szerint egy kormánypártinak minden bulvárlapot ismernie kell?
- Ezt visszautasítom! A mi lapunk gazdasági és egyéb, a társadalomba nem illeszkedő dolgok felderítésével és közzétételével foglalkozik. Szlogenünk: „Az embert leginkább akkor tölti el az elégedettség és jólét tudata, amikor jól fűtött, kényelmes szobából nézi a kinti hideg, téli világot.”
- Ez kétségtelen. Csupán ennek eléréséhez sokat kell tennie az embernek.
- Már akinek. Tudja, kitől származik ez a mondás? Dean Ray Koontztól.
- Hihetetlen. Nem mondja?! Kezd érdekes lenni. Ezek szerint nem társkeresésben utazik? Mint gazdasági újságíró, elég hamar hozta tudomásomra, hogy nem férjezett, valamint némi betekintésre adott lehetőséget a baráti körét illetően. A „vezérem”-ből kiindulva, pár mondat, és simán Gusztis leszek kiskegyednek.
- Bakot lőtt, vezérigazgató úr. Van társam. Én tényfeltáró riportot szeretnék önnel készíteni.
- Készítsen! Tekintsünk el attól az apróságtól, hogy nekem mi erről a véleményem! Maga, mint firkász, telefonon keresztül is a vesémbe lát. Ülök elébe.
- Mikor kereshetem fel?
- Nagy kő esett le a szívemről. Azt hittem, ezután a fontoskodó bevezetés után az következik, hogy keressem én fel önt, de mihamarabb, mert az ügy nem tűr halasztást. Nos, nézem a határidő naplóm. Ma délután 16 órakor tudom fogadni az irodámban. Ugyanis reggel mondta le a délutáni találkozásunkat egy csintalan, csinosnak mondható kolléganője. Gondolom, nem kell elmondanom, hol az irodám, hiszen ön ezt az apróságot már régen kinyomozta. Elvégre azt is tudja, hogy hétvégén vadászni voltam.
- Térjünk a lényegre! Rendben, pontban 16 órakor ott vagyok, de nem szeretném, ha megvárakoztatna!
- Kisasszony, biztos lehet benne, 15 órától a portaszolgálat előtt fogok toporogni, nehogy véletlenül is raboljam drága idejét. Legfeljebb pár, népgazdasági szempontból fontos dolgomat átütemezem.

- Viszonthallásra, illetve -látásra!

- Úgy legyen!

Feldühített a kis ribanc a stílusával. Mellékesen szólva nem asszonyos a hangja. Inkább gimnazistának saccoltam volna. Fizikaórán csicsereghetne a fülembe fénytanból, de ebben a lányban a sötétség uralkodik. Eleve nem szeretem, ha valaki köszönésnél a jónapot után megfedkedezik a kívánokról. Na, majd meglátjuk, mit akar. Feleségem, akitől egy éve külön élek, igencsak igyekszik betartani nekem. Küldözgeti a névtelen leveleket különböző sajtó orgánumoknak, valamint a beosztottjaimat is ostromolja, amikben hol egy utolsó strici vagyok, aki a vállalat pénzén tartja a kurváit, hol pedig rám küldi az apehot, merthogy sikkasztok. Szóval egy személyben minden aljasságot elkövetek, én, a társadalom pondrója. Gyereke van bal kézről, mondja ő. Vajon mit akar ez a kis dög kinyomozni? A hátralévő öt és fél órában bár foglalkoztam a munkámmal, ám gondolataim az újságíró körűl forogtak. Állítólag annak a csajnak, akinek kellemes a hangja, megjelenésében sem csúnya. Ha ez igaz, akkor szívesen firkálnék benne. Guszti, igyekezzél a fejeddel gondolkodni! Ébren vagy, nem úgy, mint az éhes disznó, amelyik makkal álmodik. Úgy intéztem a dolgot, hogy 16 óra 10 perckor érjek csak rá. Addig várakoztattam a titkárságomon, miközben semmit nem csináltam. Telefonon szóltam ki a titkárnőnek, hogy küldheti a firkaszt. Csinos, határozottan csinos volt a csaj. Jó alakú, ezért a minijében túllőztözöttnek tűnt. Korát 25 évre saccoltam. Alkatán és arcán is látszott, még nem ment át rajta a város, legfeljebb pár János.

- A megbeszélésünk 16 órától szólt pontosan, és ez közel negyedórával elmúlt.

- Foglaljon helyet szerény irodámban, ott az asztal másik oldalán!

Mire kimondtam, addigra elterpeszkedett a felkínált fotelban, és hogy lássam, milyen jól érzi magát, keresztbe tette a lábait. Gyerekszobája aligha volt.

- Nos, vezérigazgató úr, az olvasóink tisztán szeretnének látni.

- Bocsánat, gépészmérnök vagyok a végzettségem alapján és közgazdász. Ha szemorvost keres a kisasszony, kérem, kutakodjon tovább, mert értelmetlenségekre nincs időm!

Táskájából elővett egy levelet és egy paksamétát, de csak a levelet adta át nekem. Megfogalmazásomban finomítok, mert maga előtt letéve az asztalra, a borítéknak megadta irányomba a kezdősebességet, de sikerült kivédenem, még mielőtt a parkettán landolt volna. Megismertem Magdi kézírását, amit elég bután követett el, hiszen bizonyos betűket másképpen írt, mint ahogy ő szokta. A baj ott volt, nem gyakorolta be, hogy egyformán írja őket. Elolvastam a levelet, amiben szerepel, hogy őt kirúgtam a cégtől, mert rájött a svinglis dolgaimra. Vállalati pénzeket áthelyeztem a saját számlámra, valamint amikor ő ezt közölte velem, megszüntettem a munkaviszonyát. Pedig nyugdíj előtt állt, és nem tehettem volna meg. Szóval Magdi elképzelt egy volt kolléganőt. A levélben szerepel az is, hogy a titkárnőmet dugom, valamint, hogy szenvedélyes rulettező vagyok. Elolvastam, majd szó nélkül adtam vissza a levelet, közvetlenül a manikűrözött kacsóiba. Jelzem, amikor belépett az irodámba a lenge öltözkében, azt is láttam, hogy a lábát pedikűrözteti. Manikűr, pedikűr, alighanem a valkűr sem marad ki nála. Azt viszont ekkor vettem észre, hogy rágózik. Míg engem ellát feladattal, kihasználja a szabadidejét.

- Mit szól ehhez, vezérem?

- Kisasszony, tartsuk meg a három lépés távolságot! Önnek nem vagyok a vezére! Ha szabad jóslatokba bocsátkoznom, a dolgozóim komoly szűrőn esnek át felvétel előtt. Remélem, nem veszi rossz néven, ez a faragatlan stílus nálam nem nyerő. A levélből ugyan kitűnik, hogy falom a nőket, de ma már jóllaktam. Nem tagadom, külsőleg megjárja, de a külső és belső

adottságai nincsenek szinkronban, amiből egyenesen következik, ismerve magamat, pár napig, esetleg hétig is képes lennék nélkülözni azt a csemegét, amit ön nyújtani tudna nekem.

- Közlöm önnel, nem vagyok feslett nőszemély. Engem nem érdekelnek a nőügyei.

- Tévedni emberi dolog, mondta a sündisznó, és lemászott a súrolókeféről.

- Gondolom, azért ilyen bátor, mert névtelen a levél.

- Nagy baj lenne, ha azért lennék bátor. Mondja kisasszony, maga tényleg újságíró, vagy nem tudott elhelyezkedni csikósként, de mivel megtanult írni-olvasni, hát egy tehetősebb barátja ideiglenesen - és persze képletesen - maga alá nyúlt, és alkalmazza egy nevesincs szerkesztőségben?

- Tessék, az újságíró igazolványom! Íme egy vezérigazgató, akinek nem volt gyerekszobája. A nevekkkel nem szokás viccelődni.

- Azon gondolkodom, mikor ejthettem ki a számon a nevét.

- Láthatná, ha kezébe venné az igazolványomat, Csikós vagyok.

- Gyanítottam. Kissé furcsa látnom egy csikóst miniszoknyában. A kedvemért megtenné, hogy a lábait párhuzamba helyezi egymással?

- Zavarja? Nekem így kényelmes.

- Tulajdonképpen ezzel hozza tudomásomra, hogy otthonosan érzi magát a társaságomban. Dőljön hátra a fotelban, az egyik lábát felteheti ide elé, az asztalra!

- Nyugi, doktor úr, van bugyi rajtam!

- Ne mondja hangosan, mert meghallja a titkárnőm! Kérdezzen, mire kíváncsi! Az igazolványát pedig elteheti, nem érdekel!

Elsősorban a pénzügyeket taglalta, de minduntalan belefoglalta szövegébe az erkölcstelen életemet. Kiderült, még drogozni is szoktam. Azt a módszert választottam, hogy a hosszú körmondataira rövid, helyeslő válaszokat adtam. Ő meg firkált. Kíváncsi voltam, mikor jön rá, hogy hülyének nézem. Fél óra múlva kapott észbe. Letette a tollát.

- Ha kifogyott a tolla, adhatok másikat. Megkérdezhetem, nagyon rondának tartja magát?

- Ez hogy jön ide?

- Nagyon egyszerű: Kérdéseiből kiderült, egy csalóval készít interjút, de ami ennél fontosabb, hogy erkölcsi hullának tart. Fel sem vetődik magában, elmúlt 17 óra, és még jelét nem mutattam annak, hogy próbálnék a kegyeibe férközni. Láss be, ha igaz, amit mond, akkor csak arról lehet szó, hogy nem jön be nálam.

- Valamint arról, hogy hétpróbás. Bocsánat a kifejezésért!

- Ne kérjen bocsánatot, nincs jelentősége! Tiszta szerencse, ahogy mondta, a nőügyeim hidegen hagyják.

- Engem igen, de a feljelentésekben komoly dominanciával bírnak. Parancsoljon, olvassa át ennek a dossziénak a tartalmát!

- Tekintélyes feladat. Szólok a titkárnőmnek, rendeljen két teríték hidegtálat vacsorára. Velem tart? Utána meg még akármi is lehet.

- Nem fog kihozni a sodromból.

- Ahogy elnézem, a rövid haj jobban állna magának. Kétségtelen, formás keblei vannak, de engem zavar, hogy nem hord melltartót. Nagyon látszik a bimbók rajzolata a pólóján keresztül.

- Ne térjen el a tárgytól, és főleg ne engem vetkőztessen!

- Próbálok némi izgalmat csempészni a társalgásunkba.

Átfutottam a papírokat. Mindegyik lap gépelve volt, és lényegében Magdi levelének a variációi, ámde mind alá volt írva kézzel, különböző neveken. Elmosolyodtam.

- Örülök, hogy sikerült jókedvre derítenem, vezérigazgató úr, mert eddig engem piszkált.

- Azt is jókedvből tettem. Arra lennék kíváncsi, miután részletes vallomást teszek önnek, pontosabban, hogy ne raboljam az idejét, mindent elismerek, mi lesz a folytatás? Feltételezem, mivel a hiteles információk birtokába kerül, nem lehet az első, hogy a lapját tájékoztatja. Egy ilyen bűnözőt nem szabad futni hagyni.

- Az a rendőrség dolga, nem az enyém.

- Jaj, ha elfogad tőlem egy tanácsot, miután befejezte a jegyzetelést, érzékeny búcsút veszünk egymástól, maga kilép az irodámból és már a folyosón riaszthatja a zsarukat. „Halló, rendőrség? Lovász Aranka vagyok, újságíró a...” Bocsásson meg nem ugrik be, milyen laptól!

- Csikós Barbara. Ezek szerint még a nevemet sem jegyezte meg.

- A csikó és a ló között csupán méretbeli különbség van. Különben pedig tudtam, csak megzavart, hogy éppen most nézett be egy ló az ablakon.

Harmadik emeleten van az irodám, ő háttal ült az ablaknak. A szövegem után hátrafordult, hogy meggyőződjön kijelentésem valóságáról.

- Kisasszony, ha kétszer annyi idő lesz, mint most, remélem, rájön arra, fölösleges dolgokkal kár terhelni az agyát. Bár elméletileg az emberi agy kapacitása végtelen, de a befogadóképesség nagyban függ az egyén életvitelétől.

- Nagyon kedves, és főleg udvarias, vezérigazgató úr.

- Mások is szokták mondani. Arra nem válaszolt, mi a kócerájnak a neve, ahonnan delegálták?

- „Jólét” gazdasági havilap. A jelzőt pedig kikérem magamnak!

- Ha megadja a főszerkesztő elérhetőségét, referálok neki, milyen felkészült munkatársa van, aki a harmadik emeleti ablakban keresi a lovat.

- Reflexből követtem el, kedves doktor úr.

- Ösztönlény, aki nem tudja, hogy illik helyet foglalni egy tisztességes nőnek.

- Tudom, ráadásul figyelmeztetett rá. Ugyanakkor nem szeretem, ha oktatnak.

- Világos. Az érvényesülésnek más formáját gyakorolja, nem a tudásalapút, hiszen allergiás az oktatásra. Mivel rólam úgyszólván sikerült mindent megtudnia a feljelentésekből, itt az ideje, hogy meséljen magáról!

- Nem azért jöttem. Adok egy névjegykártyát. Ha érdeklí a személyem, majd felhív telefonon.

- Barbika, ha fog a tolla, akkor írja, lassan mondom: volt egy feleségem, nevezett Csikós Magdolna, aki alighanem rokona magának. Innen ered a cinikusságom. Dolgozni nem szeretett. Időközönként beleszimatolt a levegőbe, de bűdösnek találta a munkát. 15 évig élt a nyakamon.

- Nem tudok Magdolna keresztnévű rokonról.

- A lényegre figyeljen! Szépen írjon, hogy el tudja olvasni utólag! Alkatilag hasonlítanak egymásra. Magára természetesen nem igaz, de rá igaz volt, amolyan „esze semmi, fogd meg jól” alkatú volt. 15 év alatt meguntam az egyhangúságot. Így vagyok a görögdinnyével is. Sokáig szerettem, de ma már rá sem tudok nézni. Tavalý Magdi szárnyakat kapott tőlem.

- Kirúgta?

- Ez így igaz. Próbálok engedni a színvonalból, hogy megértsen. Bedobta a hisztit, elkezdett rinyálni, hogy miből fog megélni, ha visszapaterolom a szülői házba. Veszi az adásomat, kisasszony?

- A Barbika szimpatikusabb volt.

- Nem bánom, legyek Guszti. Nyomta a sódert, de még az anyját is rám uszította. Kisütötték, hogy megfejenek. Amit évtizedek alatt összegyűjtöttem vagyunkát, annak felére igényt tart. Beintettem neki. Lényegében itt tartunk, hogy időközönként integetek, cserébe a feljelentéseiért. Konklúzió: kedves Barbika, árnyékra vetődött. Ez bizony egy pitiáner válás, aminek vannak gazdasági vonzalmái, de nem állami szinten. Javaslatom, ha már így összebarátkozunk, szíveskedjen az üzemben körbeszimatolni! Kezdje a takarító személyzetnél, és haladjon a főosztályvezetők irányába. Ha a rágalmakban egyetlen pontban is vétkesnek talál, meghívom egy gyertyafényes vacsorára, kiengesztelés gyanánt.

- Legyen gavallér, vezérigazgató úr!

A tréfa kedvéért belenéztem a határidőnaplómbe.

- Ma este 20 órakor ráér, Barbika? Ha igen, akkor vendégem egy tartalmas vacsorára, az elfogyasztás helyszínét ön határozhatja meg.

- Nincsen ellenemre, de fontos lenne tudnom, mi a következő program.

- Mi szokott lenni?

- Fogyókúrázom, nem szoktam vacsorázni.

*

Eredetiben viccnek szántam a vacsorameghívást. Különböző okokból, de főleg azért, mert idegesített a modortalansága. Mindenesetre ő komolyan vette. Végül megbeszéltük, három-negyed nyolckor találkozunk Pestnek egy bizonyos forgalmas pontján, ahova ő metróval érkezik. Természetesen kocsival mentem, hiszen fejemben megszületett a következő program a klotildligeti nyaralómban.

- Esküszöm, nem ismertem volna meg.

- Előnyömbre vagy hátrányomra változtam két óra alatt, Gusztika?

- A Guszti rendben van, de a kicsinyítőképzőtől óvakodjon!

- Pszichopata.

- Ezt hogy érti, kisasszony?

- A pszichopata ember nem képes őszinte érzelmeket érezni. Ha pedig mégis, azt álarc mögé rejt. Nehéz lenne elismernie, hogy szimpatikus vagyok magának? Ehelyett órák óta oktat hamis érvekkel. Elhúzza előttem a mézesmadzagot egy vacsorameghívással, persze feltételhez kötve, aztán rájön, inkább belevág a tutiba, és fontoskodva nézi a határidőnaplóját, majd miután tudja az igenlő válaszomat, ajánl egy időpontot.

- Ravasz maga, Barbara.

- A ravaszsághoz észre van szükség, amivel ön szerint én nemigen rendelkezem. A pszichopátának több jellemzője van. Ezek közül három - de inkább négy - önre igaz.

- Iszom a szavait, de közben ülünk be a kocsiba!

- 1. Gyenge ítélőképesség és a saját hibáiból való tanulás hiánya. Amennyiben igazak a feljelentések. 2. Kóros egoizmus, ehhez nem fér kétség. 3. Az empátia teljes hiánya, a munkámat inkább nehezíti, mintsem segítségemre lenne. De van itt egy negyedik is: személytelen, unalmas szexuális élet. Azt mondják, azoknak a férfiaknak, akiknek kicsi van, betegesen ódzkodnak a kicsinyítő képzőtől is. Magát, vezérem, kisebbségi komplexussal áldotta meg a teremtő, amit cinikussággal leplez. Ezt pedig azóta teheti meg, amióta hatalmat adott magának a kezébe az isten.

- Mielőtt nagyon belelendülne az analízálásomba, kérem figyelje az utat, és navigáljon abba az étterembe, ahol táplálkozni fogunk!

- A kedvemért azt is megtenné, hogy ezzel a hatalmas terepjáró Mercivel begördüljünk az étterembe?

- Barbika, saját olvasatomban úgy történnek az események, ahogy az nekem jó.

- Figyelmeztetem, vacsorázni hívott magával.

- Megéheztem a butácska kérdéseitől, és eldöntöttem, nem az otthonomban kívánom a kalóriafelvételt. Viszont mivel a névrokona megpattant mellőlem, egyedül nem volt kedvem az étteremhez. Magácska pedig éppen kéznél volt.

- Egy buta csikós vagy lovászejölt erre a célra megfelel magának?

- Barbika, olyan a számat nem hagyhatta el, hogy a külsejét negatívan bíráltam volna. Ami pedig a szürkeállományát illeti, most is analízalom. Ha szakmai vonatkozásban megszólal, az gyalázatos, ám most például, hogy kötetlenül beszélgetünk, választékosan fejezi ki magát. Meg merem kockáztatni, legalább érettségivel rendelkezik.

- Itt forduljon jobbra! Bocsánat, balra kellett volna. Az irányok gyakran elbizonytalanítanak.

Mivel nem vettem észre, hogy ráadásul egyirányú utca - és persze szemben a forgalommal indultam -, visszatolattam a sarokig. Szerencsére egyetlen autó jött velem szemben, én meg hátráltam előle, mintha menekülnék. A sarkon azután befordultam a jó utcába.

- Féltem ebben a manőverben, mert úgy láttam, nem az utat figyeli a kocsi mögött, hanem engem néz.

- Kislány, ne dumáljon, hanem közölje, hogyan tovább!

- Kedves, határozottan jó modorú, vezérem.

- Guszti.

- Momentán inkább Gusztikát mondanék, és megsimogatnám Gusztika buksiját, mert vissza tudom idézni az arcát, amikor kiderült, hogy rossz utcába navigáltam, ráadásul forgalommal szembe.

- Kisfiúsnak tűntem?

- Ideiglenesen egyensúlyban volt önmagával. Kicsi fiúnak, nem nagy a szerszáma sem.

- Barbika, el tud vonatkoztatni a farkamtól?

- Ne legyen közönséges, doktor úr! Ott, annál a piros épületnél szíveskedjen megállni! Úgy látom, van parkolóhely.

Kiszállt. Míg én lezártam a kocsit, ő megindult a bejárat felé. Tipegett a magassarkújában, mert most nem szandálban volt, mint az irodámban. Átöltözött, alkalomnak megfelelően. A szoknyája legalább öt centivel hosszabb volt, mint délután.

- Hova siet?

- Gondoltam, megkímélem magát én, a fiatal. Benézek, van-e szabad asztal. Ha nincs, magának nem kell fölöslegesen fáradsnia.

- Aranyos.

- Tudom, mások szokták mondani, de öntől még szokatlan.

- Nos drágám, bemegyünk, megpróbálja csendben böngészni az étlapot. Amit kiválaszt, rábök a pincér jelenlétében. Arra szeretném kérni, minél kevesebbet járassa beszédre a száját!

- Esküszöm, olvadok. Halkan mondom magának, a szép szavai hatására nedvesedik a bugyim.

- Mondhatta volna még halkabban. Barbika, szépen kérem, olyan táplálékot választ magának, amilyet akar, kedvére ihat is, csak ne beszéljen!

- Rendicsek. Hallgatni fogok, ha maga folyamatosan teszi a szépet nekem.

Biztos voltam benne, megmarkolja a csirkecombot, és csámcsogva fogja csócsálni. Unicumot kívánt fogyasztani bemelegítőként. Ragaszkodott hozzá, hogy vele igyak. Kockázatosnak tűnt, de hülyén nézett volna ki, ha nem iszom, miközben szemben velem egy bombázó makett szlopál. Nem a termete miatt makett, hanem mert - bár jól néz ki - véletlenül sem merném az arcába mondani, hogy bombázó. Tisztességes rendelést vezetett elő a pincérnek. Hozzáteve az én beviteli szándékom kalóriadömpingjét, tudtam, sacra sem lesz olcsó ez a vacsora. Nem sajnáltam. Azért az jólesett volna, ha táplálkozás közben véletlenül beállít a másik Csikós. Barbika koccintásra emelte a pohárkáját.

- Egészségedre, Gusztika! Óh, bocsánat, Guszti.

Meglepődtem a bátorságán, de végül is miért ne tegeződhetnénk egy étteremben?

- Egészségedre, Barbika.

- Nem tudom, mi az illem egy ilyen előkelő helyen. Nagyon megharagszol, ha képen nyallak?

Orcáink érintkezéséért nem haragudtam, de suttogva hoztam tudomására. Eszegettünk és nagyokat hallgattunk. Bensőmet melegség töltötte el az Unicum hatására. Néztam őt, miközben több megállapításom kezdett erősödni bennem: tud kulturáltan étkezni, valamint szép nő. Ruhán keresztül is jó alakja van. Ráadásul úgy tűnt, van rajta melltartó.

- Mit mondtál a társadnak, hol töltöd az estét?

- Milyen nap van ma?

- Péntek.

- Világos. Zsolti szerdán repült el Norvégiába, és jövő szerdán jön haza. Így azután eddig még semmit nem mondtam neki, bár este biztos fog hívni telcsin.

- Este?

- Konkrétabban éjfél felé.

- Mit fogsz neki mondani?

- Ezen még gondolkodom. Az igazságtól félek.

- Szerinted mi az igazság?

- A főszerkesztőm kapott egy csomó feljelentést, aminek megpróbálok utánajárni. Két vonulaton kell végighaladnom, az egyik a gazdasági bűncselekmény, a másik pedig, hogy az illető egy nőcsábász. Ez utóbbit nem kell a továbbiakban vizsgálnom, kiderült, még akkor is, ha te mást állítasz magadról.

- Aranyos vagy.

- Mondtam már, hogy tudom, de ha sokszor hangsúlyozod, elhiszem, hogy számodra is. Szívesen ennék két szelet fatörzstortát.

Ahhoz képest, hogy mindketten jól bezabáltunk, ráadásul ő fogyókúrázik, érdekes volt az óhaja, de megrendeltem, és ha már neki, akkor magamnak is, miközben abszolút nem kívántam. Mindenesetre amikor kihozták a tortákat, fizettem. Nem azért, mert az összeget sajnáltam tőle, hanem képtelen lettem volna partnernek lenni újabb óhaja esetén.

- Mi a másik elképzelésed, amit előadsz a Zsoltikádnak?!

- Megvan. Lihegve veszem fel a telefont, és mielőtt ő megszólal, előadom, hogy éppen szőnyeget tisztítok, azért vagyok elfáradva.

- Szoktál hazudni?

- Csak ha muszáj, de neked még nem hazudtam. Tudod, Guszti, benned az apámat látom, aki öt éve halt meg.

- Élőként vagy a koporsóban látsz?

- Ne ízléstelenkedj, hamvasztották. Köszí szépen, ez jólesett. Mármint a vacsora, mert a mai napon ez volt a reggelim és ebédem egyben. Muszáj elmennem a toalettre. Tudom, szerinted én WC-nek ismerem, de legalább most bepillantást nyerhetnél hihetetlen műveltségembe. Nyugi, sietek, csak pisilnem kell.

Hinni szeretném, a szomszéd asztalnál az a bölömbika hangú nem Barbi kijelentésén kezdett nyeríteni. Nem vártam meg az asztalnál. Elé mentem. Egyenesen a parkolóba indultunk. Beült mellém. Illatával megtelt az autó, ahogy először is. Kétségtelen, tiszta lánynak tűnik. Szép ruhái vannak, de a színeket jobban megválogathatná. A hajával nem vagyok kibékülve. Nekem túl hosszú. Bekapcsoltam a magassági kormányt. Irány a Pilis. Elaludt vagy csak elalélt mellettem, nem tudom. Hosszan hallgatott, majd már túl voltunk a fele úton, amikor észbe kapott, hogy elhagytuk Budapestet.

- Húha! Vajon mit forgat a fejében a vezérigazgató úr?

- Nincs bélyeggyűjteményem, de meg akarom mutatni a nyaralómat. Ne izgulj, előfordulhat, hogy szembetalálkozol a névrokonoddal, mert az egyik kulcs nála maradt, és ki tudja, még az is lehet, hogy ott nyaral.

- Nem zavar, mi Csikósok megértjük egymást.

- Feltételezem, akkor igen, ha ló van a lábaitok között. Én azonban arra vagyok kíváncsi, hol találkoznak a párhuzamosok, mert úgy tanultam, hogy a végtelenben.

- Ezt megismételnéd? Úristen, Mercedessel látogatjuk meg az istent?

- Ne félj, annyira nem megyünk magasra, de tény, elég meredek az út, ami a mézeskalács házhoz vezet.

Bent körülnézett, minden helyiségbe bekukkantott, majd leült volna mellém a heverőre, de mivel irányítottam a fenekét, az ölemben landolt.

- Barbika, szeretném tudni, ki vagy te? Más voltál az irodámban, majd ezen változtattál az étteremben, ami - nem tagadom - kezd vonzóvá válni a számomra.

- Óvatosan, doktor úr, nehogy a végén belezúgjon ebbe a primitív firkászbá! Hogy oldjam a helyzetet, és elsősorban rajtad segítek, javaslom, ha már tapogatsz, szabaduljunk meg a ruházatunktól! Lássuk egymást a meztelen valóságunkban, amiben nyoma nem lehet a kép-mutatásnak.

Elkezdtém vetkőztetni, lentről felfelé. Nem akartam, hogy a ruhái összegyűrődjenek. Barbika két perc múlva anyaszült meztelenül állt előttem, és nézett ártatlan szemekkel.

- Ha kigyönyörködted magadat, Gusztika, lássuk a lényegét! De ha óhajtod, levetkőztetlek. Nem ám, hogy kikapjuk a himbilimbát aztán betoljuk a grillcsirkébe. A pucér fenekedet is látni szeretném. Elképzelésem van, de még soha nem láttam meztelenül vezérigazgatót.

Ledobáltam a ruháimat magamról. Úgy láttam, az alsónadrágom ráugrott a bugyijára, tehát ők már rátértek a lényegre. Pár másodperc, és először kézzel nyitottam be a barlang bejáratán, majd miután ujjaimmal meggyőződtem, egyedül vagyok, támadott a nehézüteg. Barbika fogsorai között hallhatóan szívta be a levegőt.

- Nem azt mondd, hogy fáj a kis kacsanyomorító?

- Kíméletesebben, ha lehet, mert azt hittem, hogy egy petrencésrudat nyomsz belém. Most már fincsi.

- Jár a szád, kislány, aztán kiderül, hogy eddig kukacokkal volt dolgod.

- Igazad van, de azokhoz sem szokhattam hozzá. Nem haragszol, ha visszaemlékezve ebből az aspektusból a múltamra, elkezdek nevetni alattad?

- Barbika, aminek ki kell jönni, azt hagyni kell, mert baj lehet különben belőle.

- Érettségi bankett után az osztályfőnököm vállalta, hogy éjjel hazavisz. Megtörtént, hasonlóképpen, mint most te. Hazavitt a lakására. Ő vette el a szüzességemet, de úgy, hogy alig vettem észre. Ne haragudj, hogy a jókedv hatására ütemesen mozog a hasfalam!

- Legfeljebb ha tengeribetegséget kapok, leszállok rólad.

- Kösz a végszót. Amikor leszállt a hasamról és elindult a fürdőszoba irányába, egy kis piros mőcsing jelezte, hogy az a kukaca. Akkor volt, hogy lankadt állapotban sem tudott fityegni. Az én nemes vérem tette láthatóvá. Sejtethed, ezután évekig élveztem a férfinélküliséget. De megvolt írva a nagykönyvben a következő kaland. Harmadévesek voltunk a főiskolán, amikor Szlovákiába mentünk három napos kirándulásra, mi végzősök. Az első éjszakán kollégiumban szálltunk meg, négy személyes szobákban. Ma sem értem, hogy történt, a mi szobánkban két lány és két fiú. Én voltam a másik lány. Jaj, ez a löket kemény volt. Emelkedjél fel a hasamról, mert úgy érzem, életemben először fogok élvezni férfi közreműködésével.

Megtörtént kölcsönösen. Karjaival és lábaival rámfonódott. Közben úgy lesmárolt, hogy percekig belőle tudtam csak lélegezni. Miután sikerült kiszabadulnom az öleléséből, mellé zuhantam.

- Barbika, mesélj tovább!

- Képzeld el két ágyat párhuzamosan, méterre egymástól! A srácok gyömöszölnék bennünket, mi meg társalgunk. Andi megkérdezte tőlem, nem láttam-e a táskáját, mert ha végeznek, fel akarja hívni Pesten a barátját.

- Jók a cicijeid, és a fantáziád is dús.

- Te akartad, hogy meséljek, de hát úgy néz ki, kölcsönösen nem hiszünk egymásnak.

- Kislány, addig eljutottam, nem vagy olyan buta, mint amit domborítasz, csak az okát szeretném kifürkészni, miért játszod meg magadat.

- Nyugi, Gusztika! Annyival nem vagy idősebb, hogy ne tudjad kivárni a magyarázatot. A csávók percekben belül a helyükre kotródtak, és voltam olyan bátor, reggel megkérdeztem a fiúmtól, történt köztünk valami, vagy csak feküdt rajtam. A válasza akkor meggyőzőtt. Azért volt vékony, mert a gumi összeszorította. Látod, én a buta, arra nem kérdeztem rá, miért volt rövid.

- Zavarna, ha felkapcsolnám a villanyt?

- Kirschner úr, egy vezérigazgató nem lehet olyan ügyetlen, hogy tapogatva ne találja meg a lényegét.

Simogattam a testét, puszilgattam, és éreztem, a szerelemgyökeremet ismét kehelybe kell tennem.

- Olyan vagy, mint egy női testben illatozó virág. Tetszik a parfümöd, csak nem értem, a combjaid között mi értelme van?

- Ne kérjed számon az értelmet ott, ahol a butaság az úr!

- Mesélj tovább, Barbika, mert különben repetázok belőled!

- Engedély megadva! Gusztika, ne ötölj, hanem hatolj! Cserében megígérem, közben mesélek, de megpróbálok nem nevetni. Eltelt négy teljes év kukacok nélkül. Kukaccal csak az interneten találkoztam ezalatt, majd megtört a jég tegnapelőtt. Lassan mozgassad, nem szeretném, ha kifáradnál!

- Igazad van. Milyen csikós az, aki alul van? Tessék meglovagolni, de nem egymásra tett lábakkal! Szerda volt tegnapelőtt, akkor ment el Zsoltikád a fjordokra.

- Pontosan. Nagyjából egy hónapja jártunk, ekkor jött rá, ő tulajdonképpen férfi. Szerdán reggel eljött hozzánk, hogy búcsút vegyünk egymástól egy teljes hétre. Anya elment dolgozni, így kettesben maradtunk. Elkezdett udvarolni, nagyon szépeket mondott. Végül kibökte, szeretné meglocsolni a virágszálát, nehogy egy hét alatt elhervadjon. Szárnyakat adtam a vágyainak. Mintha az ominózus szlovák kaland ismétlődött volna meg. Zsolti mozgott rajtam, fújtatott, majd kiengedte a gőzt. Éppen szóra nyitottam ajkaimat, hogy megkérdezzem, mikor teszi be. Ebben némi túlzás van, de tény, ha magamat ujjazom, jobban esik. Pedig láthatod, nincsenek furkó ujjaim. Ez van, doktor úr, három kukac és egy nagy f... úristen, majdnem ki-mondtam. Ez kell nekem, ez a hatalmas. Főleg, hogy még simizel is.

Megszólalt a szoba másik sarkában a retiküljében a telefonja.

- Barbika, hová megy, nincs még vége?!

Hozta a telefonját, elkezdett társalogni, és visszaült. Olyan hirtelen tette, hogy felszisszent, mert nem hagyta, hogy beigazítsam, és először félrement. A lihegése érthető volt számomra, de előadta Zsoltikának a takarító verziót. Én pedig, lévén önérzetes, kivettem kezéből a készüléket, és vázoltam a nyúlhangúnak a tényeket. Bemutakoztam neki, nehogy összekeverjen a szentlélekkel. Barbara nem vette rossznéven. Még pár szót társalogtak, vagy legalábbis a fiú kiabálgatott, aztán a készülék landolt mellettem az ágyon, mert Barbikának fontos orgazmusa támadt.

*

Hihetetlen, de vagy negyedórán keresztül egy szó sem hangzott el köztünk, viszont ez már igazi szeretkezés volt, ahol nem csak a testünk, de a lelkünk is egymásra talált. Kifáradtunk, de még volt annyi erőm, hogy lefektessem magam mellé.

- Itt az ideje, hogy ismét felvessem a kérdést: ki vagy te, Csikós Barbara?
- Nem tudom. Momentán csak abban vagyok biztos, hogy nő vagyok. Miért tetted tönkre a kapcsolatodat?
- Pihenjél, hogy tudjál józan ésszel gondolkodni! Te magad tetted tönkre azt, amit kapcsolatnak definiálsz, ám legfeljebb haverság volt. Saját akaratodból lettél az enyém. Én pedig megbecsülöm az értékeimet. Bepillantást nyerhettél, a pszichopátának nem unalmas a szexuális élete. Egyúttal bizonyítom, nem is személytelen. Egy igazi nő fekszik mellettem, ziháló mellel. Ami pedig a gyenge ítélőképességemet illeti, Barbara belém esett, én pedig nem tértem ki a zuhanás elől. Részemről szerelemnek nem mondanám, de ha fontossági sorrendet kéne felállítanom az emberi kapcsolataim terén, igencsak elől állnál. Te következel!
- Melegünk van, mégis arra kérlek, öleljél magadhoz! A vallomásommal kockáztatok, de magamba szuggeráltam, hinnem kell neked. Csupán arra kérlek, ne szóljál közbe, mint tudod, rövid az eszem. Buta kis kurva vagyok, annyira, hogy kinézek a harmadik emeleti ablakon, hátha tényleg Budapest közepén benézett egy ló.
- Azóta tudom, nem vagy buta, viszont nem világos, miért játszod meg?
- A türelem rózsát terem, Gusztika. Érkeztek a főszerkesztőhöz névtelen és névvel ellátott levelek a textilművek vezére ellen. A baj ott volt, hogy egyetlen levélben sem kárhoztatták a céget, minden levélnek célpontja te voltál. A főnök meghatalmazott, járjak utána a dolognak, miközben megsúgta, értelmetlenség az egész. Utánajártam. Három személlyel folytattam megbeszélést, de takarítónő nem volt köztük. Legmagasabb rangban a kereskedelmi főosztályvezetőd volt. A lényeg, egyetlen negatívumot nem mondtak rólad. Ezzel szemben megtudtam, holnapután leszel 50 éves.
- Holnap, mivel már elmúlt éjfél, tehát szombat van.
- Feleségeddel soha nem volt ideális a házasságotok. Két évvel fiatalabb, mint te, és első-sorban az volt a bajod vele, hogy nem akart gyereket. Sikerült megszereznem egy egész alakos fényképedet. Megmozgattad a fantáziámat. Ez kedden történt. Szerdán Zsolti elrepült Norvégiába. Tudtam, két napom van hétvégeig, hogy érdemben rád startoljak, még születésnapod előtt. Úgy döntöttem, becserkészem ezt a jóképű és főleg okos embert magamnak. Az idősebb férfiaknak bejön a fiatal csaj, főleg, ha még rá is játszik. Felhívtalak, első mondatomtól törekedtem arra, hogy meghazudtoljam a 25 évemet. Nyegle leszek és buta. Tudtam, külsőleg semmi gond velem. A vezérigazgató úrnak tetszeni fog, ha alányúlhat egy szép, üresfejú fruskának. Kedvére oktathatja is jóneveltségre. Természetesen tudtam, nincs partnered, mert hűséges típus vagy. Baromira nem jött be a stratégiám. Azt mondtam, nem tudsz kihozni a sodromból, miközben szenvedtem, mint a kutya. Piszkosul dolgoztak a hormonok. Alul a mini alatt a vágy, felül pedig szerencsémre nem vetted észre, hogy párolgok a melegtől. Aztán szoba került a vacsora. Ráharaptál. Pici reménysugár, hogy Barbika lettem. Repdesni tudtam volna a boldogságtól. Megbeszéltük a randit, én meg hazamentem, és felkészültem arra, hogy a vezérigazgató ágyában fogok landolni. Végre egy igazi férfi az életemben, aki megtermett, nagy darab és remélhetőleg nagy bottal jár. Egy órát csutakoltam magamat úgy, hogy szörtenítettem az intim testrészeimet, mert tudnod kell, 13 éves korom óta ma vagyok csupasz a combjaim között. Következett az illatosítás, majd az öltözködés. Míg délután az irodádban lengén voltam felöltözve, most úgy éreztem, itt az ideje, hogy magamat adjam, és ne egy prostit. Aztán beültem az autódba és elbizonytalanodtam. Mintha minden előről kezdődött volna. Ösztönösen játszottam a primitívet. Ismét kis hülye lettem. Megragadtam egy momentumot, ami a kukacra vonatkozik. Úgy éreztem, bár viccnek szántam, de sajnos lehet, azért nincs partnered, mert mégsem méretes. Az étteremben nem engedtéél beszélni, mert az szégyenletes lett volna, viszont végig vetköztettél a tekinteteddel. Egy újabb reménysugár.

Bevallhatom neked, nem kellett pisilnem. Viszont a mosdóban ismét átfújtam magamat, mert éreztem, a lakásodra fogsz vinni. Ott pedig bármi történhet velem, és minden porcikámban kívántam. Úgy tettem az autóban, mintha el lennék pilledve. Csak akkor szólaltam meg, amikor a Pilisben jártunk, és persze tudtam, ebből az lesz, amit első perctől kezdve szerettem volna. Aztán megtörtént. Többet kaptam, mint reméltem, hiszen életemben először élveztem férfivel. Boldog voltam, amikor leszálltál rólam, mert az egyik tervem teljesült. Hiszek abban, hogy gyerekem lesz tőled. Lehet, ahhoz kis hülyének tartasz, hogy a szerelmed legyek, de legalább lesz gyerekem egy igazi, okos férfitől. Még mindig ne szóljál semmit, én nem vagyok Csikós Magdolna. Nekem gyerek kell tőled, nem gyerektartás. Füttyölök a pénzedre. Reménykedtem a második menetben, hiszen nem gyújtottál cigarettára, igaz, nem is dohányzol. Megtörtént, még hozzá úgy, hogy végigcsókoltad a testemet. Érdemes volt leborotválnom. Ezek után hívott Zsolti, kivetted a kezemből a telefont engedélyem nélkül. Lerendezte a vezérigazgató úr azt a kapcsolatot. Főnök voltál, én meg boldog. A többit tudod. Azóta a fellegekben járok, nem tudnék leszédülni, mert a magasban tartasz. Ebben a minutumban is gyengéden ölelsz, és bár nem láthatok a fejedbe, nem tudom, mennyire tekintesz méltónak magadhoz, de az utódodat bebiztosítottad bennem. Amit kijelenthetek, nyilvánosan soha többé nem fogsz olyan öltözékben látni, mint délután az irodádban. Nem járok melltartó nélkül az utcán, és csupán egy miniszoknyám van. Faragatlan az vagyok, de nem annyira, mint ahogy domborítottam. Nem származom előkelő családból. Nem mozgok úri körökben, viszont kitűnő tanuló voltam minden iskolámban, és azt te is elismerted, tudok beszélni, ha akarok.

- Hogy az anyád ne sirasson, Csikós Barbara!

- De sirat, mert félti a lányát. Biztos benne, a vezérigazgató úr a vacsora után gerincre vágta, majd reggel kirakja a szűrét.

- Hívjad fel, kíváncsi vagyok, mit mondasz neki!

- Gusztika, a hit nem tudat. Nincs mit mondanom neki, azon túl, hogy soha ilyen jól még nem éreztem magamat.

- Nem egyezek bele, hogy tőlem gyereked legyen.

- Látod, ehhez kevés a hatalmad. Szuggerálom magamban az érzést. De megismétlem, nem foglak zsarolni, mert rád van szükségem, nem a pénzedre. Tudod, nem kell pénz a boldogsághoz.

- Kis hülye firkász! Vedd tudomásul, ha sikerült a terved, az én gyerekem nem fog nélkülözni, de az anyukája sem, és most kérem a szádat, mert eleget beszéltél!

Arra nem adott időt, hogy gondolkodjak. Végül kicsavart citromként aludtam el mellette. Mikor dél körül felébredtem, ő még ugyanabban a pozícióban aludt. Csodálkoztam rajta, ha minden energiámat beleplántáltam, miért ütötte ki magát? Túljárt az eszemen. Képes vagyok elvezetni egy 3000 fős céget, miközben a 25 éves csitri az orromnál fogva vezet, ráadásul hagyom.

2014. január 23.

Hetven lettem

Eszembe jut a volt kolléganőm 1990-ből. Megkérdeztem egy adott napon tőle, mi az oka a rosszkedvének. Kiderült, borzasztó sorscsapás érte, betöltötte az 55-dik életévét. Közöltem, tudomásom van róla, hiszen az idén nyugdíjba vonulók műsorán az én feladatom lesz szórákoztatni a vállalat dolgozóit a lehangolódott pianínón. Öten mennek nyugdíjba, ennek örülni kéne, hogy megszűnik a napi kötelező elfoglaltsága. Esküszöm, füleim úgy észlelték, hogy sírva fakadt. Neki nem az a baja, hogy nyugdíjba megy, hanem a kora. 55 év egy nő életében, az borzalom. Magamban évtizedekig a humor kategóriájában tároltam ezt a beszélgetést, különös tekintettel arra, hogy a kedves kolléganő a „r” betűk helyett tisztán „l” betűt használt és ez a mondanivalóját humorossá tette.

Születésem óta hiú vagyok, de a korom soha nem zavart. Bátran, sőt, hivatkozva nyilatkoztam mindig róla. Pár hónappal ezelőtt vettem észre magamon a furcsa változást. Nem akarok hetven éves lenni. A 69-re még büszke voltam. Eldöntöttem magamban, ezen a napon nem nézem meg az e-mailjeimet és a telefonhívásokat sem fogadom. Nem akarom ezt a napot. A kétharmad (családom tagjai) folyamatosan ostromoltak kérdésükkel, mit szeretnék kapni tőlük ezen a nevezetes dátumon. Mit szeretne egy olyan ember kapni, akinek mindene megvan? Ha néha mégis valaminek hiányát érzi, dátumtól függetlenül hozzájuthat. Rózsika naponta ostromolt a másik értelmetlen kérdésével, mi legyen az ünnepi menü? Világéletemben válogatós voltam. Erre az a magyarázatom, hogy mindig volt miből válogatnom. Mára romlott a helyzet, mert... de ebbe nem érdemes belemenni. Őt étel van, legfeljebb hat, amiket bármikor hajlandó vagyok bekebelezni. Ami tény, a háromtagú családunkat úgy kell elképzelni, mint egy mechanikus óraszerkezetet, amiben mi képezzük a fogaskerekeket. Vigyázunk rá, szennyeződés ne kerüljön a fogak közé, mert hibát okozhat. Ne kopjanak el a fogak, az a szerkezet működésének halálát jelentené. Így azután kölcsönösen figyeljük egymás igényeit. Lefordítva az ünnepi étekre, nálunk mindennap az van. Majdnem három ízlésvilág, ennek megfelelő kalória-utánpótlás. A hölgyek ízlése némileg hasonlít, de ez magyarázható azon ténnyel, hogy anyáról és lányáról van szó. Én azonban más vagyok. Néha úgy definiálnak, hogy „ízléstelen”. Preferálják a szárnyasokat meg a halakat, én pedig a tésztákat, esetleg a sertéshúst. Tegnapelőtt ott tartottunk, hogy főnökasszonyom ezirányú érdeklődésére telefonos tésztát mondtam. Régi vicc. Két úr beszélget:

- Nálunk ma rádióteszta volt ebédre.

- Az milyen?

- Főztünk tésztát, és tettünk rá diót.

- Értem már. Ezek szerint, mi holnap telefonos tésztát fogunk enni. Megfőzzük a tésztát és teszünk rá mákot.

Ennyit a humorérzékről. Rózsika elmagyarázta, miért nem ünnepi eledel a mákostészta. Vakon néztem ki a fejemből. Vajon mitől ünnepi éték valami? Ha beszerzési ár alapján rangsorolunk, akkor a babfőzelék lassan dobogós helyre kerül. Megjegyezni kívánom, mindhárman ismerjük a kifejezést: „alkalmazkodás”, de egyedül ő gyakorolja. Mégis lenézően nyilatkozott a kedvencemről. Pedig tudhatná, mákos tészta nélkül nem élet az élet. Ilike, a messzi USA-ban egye csak a mákosgubát dióval. Úgy kell neki, ha kiszédelegtek oda.

Szerdán délután egységesen kivonult a család a konyhába alkotni. A Végh-termék neve: sajtos pogácsa. Érzelmi skálámon a rangsorban közvetlenül a kétharmad után sorolandó. Reszeltem a másfél kiló sajtot, amikor megszólalt a vonalas telefon. Rózsika bemasírozott a szobába,

hogy kommunikáljon a hívó féllal. Rövid társalgás volt, mert Anikó engem akart felköszönten, de mivel elfoglalt voltam, ők pedig pár napra távoznak az otthonukból, a köszöntés jövőre marad.

2014. május 1. csütörtök éjjel két óra, ami kettőnk számára a számítógép nyüstölésének ideje.

- Mikuli, szeretnék megkérni valamire.

Éppen egy humoros novellám átdolgozásán fáradoztam, de a kérdése szívemig hatolt, és ideges lettem.

- Mondjad, Mókuci, de figyelmeztetek, ma ünnep van!

- Szeretném, ha pucolnál hagymákat és összevágnád pörköltnek a húst, amit este vettem ki a mélyhűtőből!

- Dehát arról volt szó, hogy má... má.... mákostészta lesz az ünnepi reggelim.

- Ne mekegjél, Mikulikám! Tegnap megfájdult a kezem a sajtos pogácsa készítése közben. Nehogy már mákos tésztát egyél sajtos pogácsával.

- Mákos tésztát gereblyével, ahogy a levest pedig lapáttal szoktuk enni.

- Hagyjál ezzel a zsibbasztó szöveggel! Mi nem élünk mákos tésztával, te pedig levessel. Menjél és csináljad! Egyik lábad itt, a másik a konyhában.

- Lábaim között meg a nappali.

- Miért, minek kéne lenni hetven éves korban?

- „Látod édesanyám, kedves édesanyám, miért szültél a világra.”

Megismétlem, éjjel két óra körül járt az idő, a szobánk ablaka résnyire nyitva, és ha valaki éppen előttünk bandukolt volna haza az utcán, vajon mire gondol, hogy egy brummogó hang népdalt énekel a vakoknál? Néha jókedvemben szoktam így definiálni az otthonunkat, amióta egyszer, több évvel ezelőtt, a teraszon csapágyaztam a régi fűnyírónkat, és hallom az utcáról:

- Oda ne csengessen be, ott vakok laknak. Nem hiszem, hogy értékelnék a maga színes szönyeget - mondta egy ismeretlen hangú néni.

Megbélyegzése ellenére, hálás voltam neki, hogy a házalótól megkímélt bennünket.

- Áru!d el, mit képzeltél el a sertéspörkölt mellé!

- Jó kedvet, Mikulikám. De ha szépen megkérsz, köretként rizibizit fogsz kapni.

- Emlékszel, Mókuci?

- Emlékszem, decemberben Lacinak írtad, nekünk rizibizi lesz csirkepörkölttel, ő meg ribizlis csirkének olvasta.

- Kivonulok a konyhába alkotni. Isten áldjon, Mókuci.

Nem kívánom közzé tenni, a másfél kiló sertéshúshoz mennyi fokhagymát, illetve vöröshagymát tisztítottam és daraboltam. Közétkeztetési mennyiségről van szó. Pedagógus családtagunk csak hétvégén ehet az ilyen kompozícióból, mert olyankor nem jár közösségbe.

- Mikuli, úgy hallom végeztél a feladattal, mert nagyon csendben vagy.

- Borozgatok, pipázgatok, pogácsát majszolok és közben tervezem a jövőmet.

- Remélem, nem hagysz ki belőle.

- Nyugi! Te leszel a lelkiismeretem, aki miatt állandó furdalást fogok érezni.

- Megkértelek, hogy legalább a születésnapodon mellőzzed a pillepalackban árusított kannásbort.
- Tudom, ha Gyöngyi felkel, és teljes lesz a létszám, márkás ital kerül az asztalra ajándék gyanánt, csak győzzem kivárni.
- Úgy mondd, mintha naponta fogyasztanál alkoholt.

Reggel fél nyolckor csörrent meg először a telefon. Fogadalmam ellenére kapcsolatba léptem a hívó féllel. Ekkor azt is eldöntöttem, megnézem majd a levelezőprogramomat is. Régi kedves barátnőnk szándékozott néhány közhelyes kifejezéssel megemlékezni eme nevezetes napról. Ám ezt csak valószínűsítettem, mert úgy indított, voltunk-e szavazni. Töredelmesen bevallottam, hogy igen. Őszinteségi rohamomban elárultam melyik pártra és annak melyik képviselőjére. Sajnos az indoklás sem maradt el. Mikor szóhoz jutott, tömören alkotott véleményt a családukról, majd próbált meggyőzni, szerinte mi lett volna a helyes voksolás. Harsányan tartott előadást róla, bennem meg dolgozott a kannásbor. Szerencséjére nem jutottam szóhoz, mert konklúzióként úgy köszönt el, hogy ilyen barátokra nincs szüksége. Egyszer összeszámolom, az elmúlt 24 év alatt hány barátságunk ment tönkre a politika miatt. Szeretteim társaságában fogyasztottam a márkás italból. Ők persze olyat nem isznak, mert erős. Röviden vázoltam a tényeket, hogy egy baráttal kevesebb. Ami, ha így haladunk, azt fogja jelenteni, a temetésünkön csak a sírásók lesznek jelen.

- Menjél, Mikuli, vedd fel a telefont! Lehet, hogy eszébe jutott, nem köszöntött fel.

Marika hívott, egyből a lényegre tért. Még a fületem is megcibálta virtuálisan. Régen jó barátságban voltunk az akkori családjával. Ma már évenkénti négyszeri telefonkapcsolatra redukálódott a barátságunk. Május első napján ő hív, én július 18-án viszonzom, majd szeptember 12-én, Mária napon, köszöntöm és ő zárja az évet december hatodikán. A gratuláláson túl, néha nosztalgizunk régi közös emlékek felelevenítésével. Ezúttal csupán arra korlátozódott a társalgásunk, hogy milyen gyógyszereket kell neki szednie agyvérzés után.

- Mikuli, ha befejezted a beszélgetést, gyere, mert vár a terített asztal!

Nekem sertéspörkölt rizibizivel, nekik pedig a rizibizi mellé rántott csirke. Ez volt az ünnepi reggeli, ami számomra egybeolvasztva a napi három étkezés. Anno megtanultam a vakvezetőkutyáimtól, naponta egyszeri kalóriabevitel bőségesen elegendő a kondíció megtartásához. Hétköznapiokon hajnal fél ötkor étkezem, de az ünnepnapok ettől eltérőek.

Később két e-mailem érkezett. Anya és fia, köszöntöttek a messzi távolból. Zsuzsanna csupán emlékeztetett rá, hogy múlnak az évek felettem. Megjegyzem, ha a fejlődésben nem áruklodott volna a neve, soha nem derül ki számomra, hogy ő Lacika édesanyja. Eddig még nem írt nekem. Dehát az ember ritkán hetven éves. Virtuális puszikat küldött, és elnézésünket kérte, hogy férje (Róbert) gyengélkedése miatt nem tudtak személyesen meglátogatni bennünket. Hetekig terveztük nálunk a találkozást, aztán az élet közbeszólt. Tervemben volt, hogy elmegyünk a Duna-partra megnézni a Forma-1-es bemutatót. Mivel látványos, biztos, hogy kitűnően éreztük volna magunkat vakon. Továbbá volt még egy elképzelésem, hogy Zsuzsannát megtáncoltatom. Ő ugyan lát, de süketnéma, én pedig nem tudok táncolni, viszont szeretem a kihívásokat. A 37 éves kislány, „Lacika” levelét ezer közül is megismerném az első pár szóból: „Kérlek tisztelettel!” Ő mindig mindenkihez tisztelettel közelít. Csodálkoztam is a folytatáson. Majdnem egy hónapig intenzív levelezésben volt egy hölgygel (napi 15 levélváltás), aki végül kiadta Lacika útját. Véletlenül szóba került a bugyija, amin halálosan megsértődött. Én meg ma hetven éves vagyok, és nem értem a dolgot, hogy egy Angyalkának miért furcsa, hogy bugyija van. Lacika ugyanis Angyalkának hívta őt. Szerintem ez a srác soha életében nem bántott meg senkit, most akarata ellenére sikerült. Furcsa szerzet lehet ez az Angyalka. Bár az is kiderült a levélből, két naponta adódott nézeteltérésük, de mindig közös nevezőre jutottak. Ám öt napja megfeneklett ez a furcsa kapcsolat. Lacikáról tudni kell, süketnéma

szülei miatt születése óta gátlásos. Húsvét előtt jártak nálunk az édesanyjával. Ma már tudom, Zsuzsannával jól tudnék levelezni, de a társalgás nem zökkenőmentes. Ő ért engem, én viszont nem értem őt, mert kínai hangsúllyal ejti ki a szavakat. Márpedig ez a nyelv legalább olyan távol áll tőlem, mint a panírozott csirke. Nekiláttam a válaszok megírásának:

László testvér, köszönöm, hogy nem feledkeztél el születésem hetvenedik évfordulójáról. Te persze, mint sakkozó, tudod, hogy ez a hetvenegyedik alkalom, amit születésem ürügyén ünnepelünk. Ami „Angyalka” bugyiját illeti, nem kívánom analizálni, de tény: „Semmi nincs elrejtve, ami nyilvánossá ne lenne, sem eltitkolva, ami ki ne tudódnék, és napfényre ne jönné.”

Itt tartottam, amikor a kisleány megkért, cseréljem ki a felmosó akárminek a nyelét, mert kettéreccsent. Hivatkoztam az ünnepre, de hajthatatlan volt, mint a szomszéd szamara. Egyébként, annyiban szomszéd, hogy azonos településen élünk, de ő cirka 5 kilométerrel távolabb tőlünk, viszont a szamarának is Miki a neve. Két éve ennek kapcsán ismerkedtünk meg, amikor a házuk előtt elhaladt a kis kordéjával, és csapkodta a szamarát: „Miki, ne cammogj, a kurva anyádat!” Jó kedvemben voltam, és mivel éppen nem cammogtam, hanem álltam a teraszon, megszólítottam őt. Azóta barátok vagyunk. Akkor bejött hozzánk, üritettünk egy pohárával az egészségére, majd végül úgy köszönt el, mint barátjától. Azóta semmit nem tudok róla, ám a barátságunk megbonthatatlan.

Utálom ezeket a műanyag felmosónyeleket. Bár a hölgyek azt mondják, mivel a belsejében levegő van, valamint, könnyebb a fajsúlya, mint a fának, jobb vele repülni. Bosszút álltam rajtuk, mert fanyélre cseréltem a kettéreccsentet. Úgy kell nekem, ha melózni magammal viszem a mobilomat. Megszólalt és közölte: Anna keres.

- Tessék!

- Kukurikú!

- Te se fogsz már, barátnőm, megbolondulni.

- Méltó akartam lenni hozzád. Azért kukorékoltam. Elolvastam a „Humor-morzsák” könyvedet.

- Aranyos vagy, Ancika.

- Szétröhögtem magamat, jókedvemben mentem át kakasba.

- Esetleg még az lehet, hogy praktikusabbnak látod a kakas helyzetét, mint a tyúkéét, amennyiben a kakasnak nem kell tojnia.

- Furcsa zajokat hallok a telefonban. Mit csinálsz?

- Most éppen izélek. Simogatom dörzspapírral, hogy ne menjen Rózsika kezébe a szálka, ha használja.

- Ne nagyképűsködjél! Kóró az már, hiába simogatod.

- Röff-röff. Anyád jól van, röfike?

- Nem tudom. Régen beszéltem vele, amikor még élt. Elhagylak, csak be akartam jelenteni, mekkora élvezetet jelentett számomra szellemi terméked befogadása.

- Az úr legyen veled, Nusi.

- És a te lelkeddel.

Dolgom végeztével bejöttem a házba, átadtam munkám eredményét.

- Mikuli, hallottam, hívott a barátnőd.

- Nem barátnőm a Panni, soha nem volt az. Pontosan tudod, Mókuci, mennyire különbözik a véleményünk. Mindketten mást akarunk.
- Tudom, ő téged, te pedig őt.
- Ne gyalázkodjál, mert megver a jó isten! Száz évvel ezelőtt egyszer álmomban tényleg akartam, de amikor felébredtem, rájöttem, nem is ő volt.
- Fogadjunk, hogy nem köszöntött fel!
- Mákod van, Mókuci. Főzzél hozzá tésztát, jól bezabálok belőle!
- Kerge az a nő.
- Akarod, hogy utáljam?
- Nincs jelentősége. Öntörvényű. Azt hiszi, körülötte forog a világ, miatta kel fel reggel a nap. Ha darálsz mákot, főzök tésztát és majszolhatsz hozzá sajtos pogácsát.

2014. május 1.

* * *